

Ba Lô Màu Xanh

Nguyễn Nhật Ánh

Chương 1

- Sắp tới chưa Tiểu Long?

Quý ròm mắt nhắm mắt mở, hỏi bằng giọng nhừ nhự.

- Chưa! Cứ yên tâm “nướng” tiếp đi! Khi nào tới bến xe, tao sẽ gọi dậy!

Tiểu Long vừa đáp vừa lắc đầu nhìn nhỏ Hạnh. Bắt gặp ánh mắt của bạn, nhỏ Hạnh không nói gì, chỉ mỉm cười. Nó chẳng lạ gì tật say ngủ của Quý ròm. Lớn tồng ngồng rồi mà sáng nào Quý ròm cũng đợi bà nó kêu khăn cả cổ, hết lay tới đập, mới chịu lồm cồm leo xuống khỏi giường. Đi đâu xa cũng vậy, hễ bước lên xe, mới nói qua nói lại được một hai câu, Quý ròm đã ngáy khò, tự nhiên và ngon lành cứ như thể đang ở trong phòng ngủ nhà mình vậy!

Thấy nhỏ Hạnh làm thinh, Tiểu Long thở dài than vãn:

- Chả biết mai một lớn lên, nó sẽ làm ăn ra sao! Cứ cái kiểu ngủ nghê này, chắc nó bị người ta đuổi việc sớm!

- Kệ tao mày! - Giọng Quý ròm làu bàu bên dưới cuốn sách - Mày nên lo cho cái thân mập của mày thì hơn!

Tiểu Long nhún vai: - Tao chẳng có gì phải lo!

- Theo tao là có đấy! - Giọng Quý ròm vẫn tiếp tục vang lên.

- Lo chuyện gì?

- Lo chuyến đi Vũng Tàu lần này mày có được tắm biển thỏa thích hay không! Hay lại phải chạy loăng quăng trên bờ như lần trước!

Lời dọa dẫm của Quý ròm khiến nhỏ Hạnh phì cười:

- Quý hăm như thế, Long bỏ về thành phố lập tức cho coi!

- Mặc nó! - Quý ròm hừ mũi - Cho nó về!

Tiểu Long bấu môi:

- Tao có phải trẻ con đâu mà mày dọa!

- Tao chẳng dọa! Rồi mày xem.

- Xem chuyện gì?

- Chuyện gì rồi mày sẽ biết!

Tiểu Long nheo mắt:

- Xem bài thơ trên vách chùa Phật năm hă?
- Tao không nói chuyện đó!
- Hay là xem tảng đá xanh trong toà Bạch dinh?

Quý ròm “xì” một tiếng:

- Những chuyện cũ rích đó ai mà kể! Chuyện này hoàn toàn khác.

Thấy Quý ròm úp úp mở mở, nhỏ Hạnh tò mò hỏi:

- Quý nói thật hay nói chơi đấy?
- Nói thật!
- Thế đó là chuyện gì?
- Bỏ ai mà biết đó là chuyện gì!

Quý ròm không biết thật. Nhưng nó cũng không dọa suông. Hồi trước, dạo mò lên thành phố và tình cờ đụng độ với “đăng Chim Ưng” của Dũng cò, Mạnh bảo khi nào tụi Quý ròm trở lại Vũng Tàu, các anh chị trong nhóm Hải Âu sẽ dành cho tụi nó một trò chơi cực kỳ hấp dẫn, còn hấp dẫn gấp mấy lần trò đi tìm tòa “lâu đài ma” kỳ trước nữa.

Nhớ đến chuyện cũ, Quý ròm không khỏi cười thầm. Lần đó, suốt ngày phải lẻo đẻo đi theo Quý ròm, nhỏ Hạnh và thằng Mạnh truy lùng dấu vết của nhóm Hải Âu đến bờ hơi tai, Tiểu Long than trời như bộng. Lần này, nếu nhóm Hải Âu bày trò, tình hình chắc cũng chẳng sáng sủa hơn. Nghĩ vậy nên Quý ròm cao giọng hăm he Tiểu Long. Còn nhóm Hải Âu sẽ bày trò gì để đón tiếp tụi nó, Quý ròm có tài thánh mới biết được!

Nhỏ Hạnh không hiểu điều ngoắt ngoéo đó nên nhăn nhó nói:

- Quý đùa đấy hả? Không biết chuyện gì là chuyện gì mà dám nói!

Quý ròm kéo cuốn sách ra khỏi mặt:

- Tôi không biết chuyện gì là chuyện gì thật, nhưng chắc chắn có một chuyện gì đó đang chờ đón tụi mình!

Lời tiên tri của Quý ròm nghe thật rùng rợn. Nhưng Tiểu Long lại cười khi:

- Có trời sập tao cũng chẳng sợ! Nếu gặp nguy hiểm, tao sẽ giở “thế võ Oshin” bảo bối của tao ra!

Bị thằng mập kê nguyên cái tủ buýp-phê ngay cuống họng, Quý ròm nghiêng răng:

- Tao không giỡn với mày à ghen!
- Tao cũng đâu có giỡn! - Tiểu Long thản nhiên - Thế võ độc đáo này đâu phải do tao nghĩ ra!

Thấy thằng mập bữa nay mồm mép không thua gì mình, Quý ròm thuôn mặt:

- Chà, chà, mày lột lưỡi tự bao giờ thế?

- Lột lưỡi? - Tiểu Long không hiểu Quý ròm muốn nói gì.

Quý ròm mỉm cười:

- Ủ, lột lưỡi nói nhiều giống như con sáo của anh em thằng Nở bên kinh Tàu Hủ ấy! Muốn lột lưỡi, con sáo phải ăn ớt, còn mày ăn gì?

Tiểu Long ngó người chưa kịp đáp, Quý ròm đã cười hi hi:

- Hay mấy bữa nay mày tò tò đi theo nhỏ Hạnh ăn bò viên?

Tự nhiên bị Quý ròm lôi chuyện ăn uống ra chòng ghẹo, nhỏ Hạnh nguyền dài:

- Hạnh chẳng trêu gì đến “thế võ Oshin” nổi tiếng của Quý à ghen!

Nhỏ Hạnh bảo chẳng trêu nhưng nó nói vậy còn hơn là bắt kiến bỏ vào cổ áo Quý ròm.

Quý ròm nhảy nhồm trên băng ghế:

- Này, này, bộ Hạnh định hòa theo thằng mập chọc cho tôi bầm gan tím ruột mới vừa lòng chắc?

Miệng lưỡi Quý ròm đích thị là có bôi mỡ. Nó trêu nhỏ Hạnh trước, bây giờ lại ra vẻ ta là nạn nhân. Nhưng nhỏ Hạnh không thèm trả lời Quý ròm. Nó chỉ gợn lỏn:

- Chuẩn bị đồ đạc đi! Xe tới bến rồi!

Nhỏ Hạnh làm Quý ròm cụt hứng ngay tút xuyt. Nhưng biết làm thế nào, xe đã ngoặt vào bãi đỗ. Hành khách lục đục đứng lên khỏi ghế chen nhau ra cửa. Bọn Quý ròm cũng là hành khách, vì vậy chúng tốp ngay màn cãi cọ, lật đật quơ lấy đồ đạc tuôn theo dòng người. Theo sự phân công từ trước, Tiểu Long xách túi vật dụng nặng ỉ, Quý ròm “phụ trách” ba lô quần áo. Nhỏ Hạnh là con gái, được ưu tiên xách chiếc giỏ nhẹ hều.

Vừa xuống khỏi xe, hành khách lập tức tản mát. Người thì leo lên xe thân nhân từ trong thành phố ra đón. Người không có thân nhân thì leo lên xích lô hoặc xe ôm. Tron gkhi mọi người hè nhau biến nhau như gió, bọn Quý ròm vẫn tùm tùm lại một chỗ. Quý ròm đưa mắt ngó quanh, về sót ruột:

- Thằng Mạnh nó bảo sẽ ra đón sao chẳng thấy đâu kìa?

- Chờ một tí đi! - Tiểu Long nói - Nếu nó đã hẹn thế nào nó cũng ra!

Nghe lời bạn, Quý ròm chờ thêm một tí. Nhưng rồi nó lại nóng nảy buột miệng:

- Đã “một tí” rồi, sao nó vẫn chưa ra?

Tiểu Long cười hi hi:

- “Một tí” đâu mà “một tí”! Mới có “nửa tí” à!

“Một tí” hay “nửa tí” là thứ đơn vị thời gian chẳng ai đo được. Vì vậy, Quý ròm chả buồn tranh cãi. Nó đặt chiếc ba lô xuống đất và thản nhiên ngồi lên đó:

- Được rồi! Tao sẽ đợi thêm “nửa tí” nữa!

- Trời đất! - Tiểu Long trợn mắt - Mày ngồi như vậy bẹp dúm chiếc ba lô còn gì!

Mặc cho Tiểu Long la hoảng, Quý ròm vẫn không nhúc nhích:

- Mày đừng có thét lên be be như thế! Tao là Quý ròm chứ đâu phải Long Mập mà bẹp với chả bẹp!

- Nhưng nếu Quý ngồi lên đó, quần áo thẳng thớm bên trong sẽ nhăn nhúm, bèo nhèo hết! - Nhỏ Hạnh cau mày trách.

Lời trách của nhỏ Hạnh quả là có chất lượng. Nhưng Tiểu Long bỗng nghĩ ra một câu chất lượng hơn. Nó reo lên:

- Thăng Mạnh tới kia!

Quả nhiên, Quý ròm bị tiếng hét của Tiểu Long dựng bật dậy hết như dưới mông nó không phải chiếc ba lô mà là một chiếc lò xo vậy.

- Đâu? - Quý ròm đảo mắt bốn phía, hấp tấp hỏi.

- Đâu cái gì?

- Thăng Mạnh đâu?

Tiểu Long cười hích hích:

- Nó đâu đã tới!

Phát hiện ra mình bị gạt, mặt Quý ròm hầm hầm:

- Bộ mày không nghĩ ra được trò nào tử tế hơn hả Tiểu Long?

- Trò này chẳng có gì là không tử tế! - Tiểu Long đưa tay quẹt mũi - Bởi vì “nửa tí” chờ đợi của tụi mình đã qua lâu rồi!

- Thôi, đừng cãi qua cãi lại nữa - Nhỏ Hạnh vội lên tiếng can thiệp - Tụi mình đón xích lô về nhà đi thôi!

Đề nghị bất ngờ của nhỏ Hạnh làm Quý ròm và Tiểu Long chưng hửng:

- Không đợi thằng Mạnh nữa hả?

- Mạnh sẽ không tới đâu!

Tiểu Long trố mắt:

- Sao Hạnh biết?

Nhỏ Hạnh điềm nhiên:

- Đến giờ này mà Mạnh không tới có nghĩa là nó kẹt chuyện gì đó hoặc nó đã đổi ý!

Bảo thằng Mạnh kẹt công chuyện đột xuất không thể ra đón, Quý ròm còn chấp nhận được, chứ bảo thằng Mạnh bỗng dưng đổi ý nằm lì ở nhà thì Quý ròm dứt khoát không tin. Nó lắc đầu:

- Thằng Mạnh chẳng có lý do gì để đổi ý cả!

- Theo Hạnh là có!

Quý ròm nhíu mày:

- Lý do gì vậy?

- Lý do thứ nhất là tụi mình không cần Mạnh dẫn đường cũng có thể đi và nhà được! Lý do thứ hai là nếu có ra đón, Mạnh cũng chẳng thể chờ cùng lúc ba người! Vậy ra đón làm gì!

- Nói như Hạnh - Quý ròm “xi” một tiếng - Đã hẹn đón là đón, còn chờ về hay cùng đi xích lô về đâu phải là chuyện quan trọng!

Nghe nhắc đến xích lô, Tiểu Long hăm hờ:

- Tôi đi kêu xe đây! Lên xích lô ngồi cái tiếp coi bộ dễ chịu hơn là đứng lì ở đây!

Nói xong, không đợi Quý ròm và nhỏ Hạnh kịp có ý kiến, Tiểu Long phom phom bước lại chỗ chiếc xích lô đậu cách đó một quãng. Quý ròm cũng uể oải đứng dậy. Thế là cuối cùng thằng oắt Mạnh đã không ra đón! Lát nữa về nhà mình phải hỏi xem tại sao nó lại dám thất hẹn với ông anh nó như thế! Quý ròm hậm hực nhủ bụng và cúi xuống định nhắc chiếc ba lô lên rào bước theo Tiểu Long.

Nhưng trong một thoáng, Quý ròm bỗng cảm thấy có điều gì đó không ổn. Nó điếng người khi nhận ra mình đang quờ tay vào khoảng không. Hệt như bị ai nện búa vào đầu, Quý ròm phải chớp chớp mắt vài lần để trấn tĩnh. Không, nó không hề hoa mắt. Chiếc ba lô nó vừa ngồi khi nãy đã tự dưng biến mất.

Chương 2

Trong đời mình, Quý ròm cũng đã nhiều lần làm biến mất đồ đạc khi biểu diễn ảo thuật. Nhưng đây là lần đầu tiên nó bị người khác làm biến mất đồ đạc của mình.

- Tiểu Long!

Ngay khi vừa phát hiện ra tình huống bất thường, phản xạ đầu tiên của Quý ròm là báo động cho thằng mập biết. Nó quên phắt nhỏ Hạnh đang đứng bên cạnh, mặt mày sững sốt không hiểu Quý ròm mắc chứng gì mà lại hét inh ỏi giữa đường giữa sá như thế. Nghe Quý ròm la thất thanh, Tiểu Long ngạc nhiên quay đầu lại:

- Gì thế?

- Chiếc ba lô....

Chưa hết kinh hãi, Quý ròm chỉ đủ sức thốt ra ba tiếng. Nhưng Tiểu Long không cần Quý ròm nói hết câu. Vừa nghe ba tiếng cụt ngủn đó, Tiểu Long đã lia vội mắt xuống chân Quý ròm. Không thấy chiếc ba lô màu xanh quen thuộc đâu, nó xoay người nhanh như chớp, quét mắt ra bốn phía. Đến lúc này, nhỏ Hạnh mới ngỡ ngàng phát giác chiếc ba lô dưới chân Quý ròm không cánh mà bay.

- Trời đất! Chiếc ba lô mới còn đây...

Nhưng Tiểu Long không để nhỏ Hạnh phát biểu xong cảm tưởng. Nó hét giạt:

- Hẩn chạy đằng kia kìa! Đuổi theo mau!

Tiểu Long vừa hét vừa hồi hả phóng người đuổi theo tên giạt dọc. Ở phía sau, Quý ròm và nhỏ Hạnh cũng ba chân bốn cẳng vội vàng bám theo. Quý ròm vừa chạy lết bệt vừa nhướn cổ nhìn về phía trước. Khác với cặp mắt tinh tường của Tiểu Long, Quý ròm phải nhìn một hồi mới nhận ra một bóng người đang chạy lúp xúp sau rặng cây xa tít đằng xa, trên lưng hẳn quả đang cồng chiếc ba lô của Quý ròm. Tên đạo tặc rất khôn ranh. Hẩn vừa chạy vừa cố ý lẩn vào đằng sau các thân cây hòng che mắt những kẻ rượt đuổi. Nhưng cũng chính vì phải di chuyển ngoằn ngoèo như vậy, lại thêm chiếc ba lô trên lưng, hẳn không thể chạy nhanh được. Nhưng khổ nỗi, nếu tên giạt dọc bận bịu với chiếc ba lô thì Tiểu Long lại vướng víu với chiếc túi vật dụng. Có lẽ sợ buông ra, chiếc túi xách sẽ lẳng lẳng đi theo chiếc ba lô nên Tiểu Long vẫn cầm khư khư trên tay. Rốt lại, tốc độ của Tiểu Long chẳng hơn đôi phương được bao lắm.

- Bỏ chiếc túi xuống cho Hạnh giữ!

Quý ròm phát hiện ra điều oái oăm đó liền gân cổ hét toáng. Quả nhiên sau khi buông chiếc túi ra theo lời Quý ròm, guồng chân của Tiểu Long nhanh nhẹn hẳn. Nó cầm đầu cầm cổ phóng vèo vèo như tên lửa. Tiếng hét oang oang của Quý ròm vừa nhắc nhở Tiểu Long nhưng cũng đồng thời đánh động tên giạt dọc phía trước. Dương như đánh hơi được sự nguy ngập, hẳn rướn người chạy thêm vài chục mét rồi bất thần ngoặt vào một hẻm nhỏ bên đường. Hành động đột ngột của tên giạt dọc khiến Tiểu Long điếng người. Sợ đôi phương trốn thoát, nó mím môi mím lợi phóng thục mạng, đôi chân nhoáng nhoáng như chong chóng. Trong nháy mắt, tên giạt dọc trước Tiểu Long sau cả hai thì nhau mất hút vào trong hẻm. Quý ròm dĩ nhiên vẫn lếch thếch đằng sau như một con vịt què. Rõ ràng trời sinh nó ra không phải để bắt cướp. Biết thân biết phận, Quý ròm không dám với cao. Nó không so sánh với Tiểu Long mà bì với nhỏ Hạnh đang thở hồng hộc sau lưng nó:

- Làm gì Hạnh chạy chậm rờ thế! Lẹ lên tiếp với Tiểu Long một tay chứ!

Mệt muốn đứt hơi, nhỏ Hạnh không thềm cãi, mặc cho Quý ròm ra oai. Thấy nhỏ Hạnh làm thỉnh, Quý ròm được thể làm tới:

- Hạnh xem tôi đây nè! Chạy là phải như thế chứ!

Tới đây thì nhỏ Hạnh hết chịu nổi. Nó khịt mũi:

-Xem rồi! Quý chạy giống hệt con rùa!

Ví von của nhỏ Hạnh làm Quý ròm muốn khóc thét. Nó nghiêng răng ken két:

- Nè, nè, đừng ý mình là con gái rồi muốn nói gì thì nói à ghen! Thằng này ...

Nhưng Quý ròm chưa kịp trút hết cơn giận đã phải im bật: hai đứa cãi qua cãi lại một hồi đã tới đầu hẻm lúc nào không hay.

Vừa đánh mắt vào bên trong, Quý ròm đã nhìn thấy ngay Tiểu Long. Tiểu Long đứng một mình. Tên giật dọc khi nãy biến đâu mất tiêu. Nhưng điều khủng khiếp nhất là cả chiếc ba lô đựng quần áo cũng chẳng thấy đâu. Như vậy có nghĩa là Tiểu Long không đuổi kịp đối phương. VÀ như vậy cũng có nghĩa là những ngày sắp tới Tiểu Long, nhỏ Hạnh và Quý ròm chả đào đâu ra quần áo để mặc. Viễn ảnh u ám đó khiến miệng Quý ròm mếu xệch. Nó hấp tấp lao vào hẻm, giọng hốt hải:

- Không bắt được tên kia hả?

Câu hỏi của Quý ròm rõ là thừa. Và vì là thừa nên Tiểu Long không buồn đáp lại. Nó vẫn đứng trầm ngâm nơi cuối hẻm, tay khoanh trước ngực, bộ tịch có vẻ đang lo nghĩ ghê lắm. Con hẻm mà tên giật dọc chuồn vào không phải là con hẻm cụt. Cuối hẻm nơi Tiểu Long đang đứng thờ người có một bức tường chắn ngang. Men theo bờ tường là hai con đường nhỏ rẽ về hai phía. Có lẽ Tiểu Long đang phân vân không biết nên đuổi theo hướng nào. Bây giờ nhỏ Hạnh đã đứng ngay sau lưng Tiểu Long. Mặt nhỏ Hạnh cũng chầy dài như mặt Quý ròm. Nó gắng giọng hỏi:

- Long không thấy tên đó chạy về hướng nào hả?

- Không! - Tiểu Long lắc đầu - Hắn chạy nhanh quá! Hơn nữa góc ngách trong này rất chằng chịt!

Rồi khẽ phác tay một vòng, Tiểu Long ngán ngẩm nói:

- Hai đường hẻm này còn thông ra nhiều con hẻm khác nữa! Sa vào đây như sa vào bát quái trận!

- Thế bây giờ mình phải làm sao?

Nhỏ Hạnh vốn là đứa siêu thông minh. Nhưng trước tình hình đột biến như thế này, nó không thể nào giữ nổi bình tĩnh. Bọn con trai như Tiểu Long, Quý ròm không có quần áo thay cũng chẳng đến nỗi lúng túng. Nhưng con gái như nó gặp phải cảnh này thì đúng là chỉ có khóc. Nhỏ Hạnh không khóc. Nó chỉ hỏi. Và câu hỏi của nó làm Tiểu Long ngớ ra:

- Câu này lẽ ra để cho tôi hỏi Hạnh chứ đâu phải để cho Hạnh hỏi tôi!

Tiểu Long nói đúng quá xá khiến nhỏ Hạnh không biết nên mếu hay nên cười. Quả là trước nay gặp những tình huống nan giải, chỉ có Tiểu Long hỏi, còn nó với Quý ròm giải đáp. Nhưng lần này sự thể bỗng dưng đảo ngược. Như nhận ra sự bối rối quá mức của mình, nhỏ Hạnh chớp mắt, bẽn lẽn:

- Thì ai hỏi ai chẳng được! Miễn sao có cách tìm ra chiếc ba lô thôi chứ!

Tiểu Long đưa tay quẹt mũi:

- Hay là tụi mình ...

- Tụi mình sao?

Tiểu Long ngập ngừng:

- Tụi mình...báo công an!

Đề nghị của Tiểu Long khiến nhỏ Hạnh cười khúc khích:

- Tưởng Long học tập ai không ngờ lại đi học thằng oắt Mạnh! Hở một tí là báo công an!

Trong khi Tiểu Long đang đỏ mặt tía tai thì Quý ròm đột ngột nói:

- Tôi có một cách!

Khi này hỏi một câu không được Tiểu Long đáp trả, Quý ròm tức mình không thèm mở miệng nữa, chỉ đứng yên đưa mắt quan sát “hiện trường”. Bây giờ không hiểu nghĩ ra được mẹo gì, nó lại hăm hở lên tiếng. Chiếc phao Quý ròm vừa tung ra khiến Tiểu Long và nhỏ Hạnh mừng quýnh:

- Cách gì thế?

Quý ròm nghiêm trang:

- Quay về thành phố Hồ Chí Minh mua lại chiếc ba lô khác!

Mặt Tiểu Long vừa rạng lên vụt tối sầm:

- Đẹp mà đi!

Còn nhỏ Hạnh thì nhăn như bị:

- Giờ này mà Quý còn đùa được hả?

- Tôi không đùa! - Quý ròm nói mà không cười - Nếu các bạn không đồng ý cách thứ nhất thì tôi có cách thứ hai!

Nhỏ Hạnh cố nén bực mình:

- Cách thứ hai là cách gì?

- Đó là chúng ta không cần đuổi theo tên khi này nữa!

Quý ròm càng hiền kể Tiểu Long càng muốn khóc. Nó bứt tai:

- Tưởng mày nghĩ ra cách đuổi theo tên giết dọc, chứ nghĩ ra cách không đuổi theo thì tao nghĩ cũng được, cần quáy gì tới mày!

- Rõ là đồ ngốc tử! - Quý ròm lườm bạn - Tao đã nói hết đâu!

Bị mắng là “ngốc”, Tiểu Long ức lắm nhưng vì nóng lòng nghe Quý ròm trình bày tiếp kế hoạch, nó đành nhẫn lại làm thinh.

- Tụi mình không cần đuổi theo tên khi này nhưng vẫn có thể tóm được hắn và lấy lại chiếc ba lô! - Quý

ròm lại khoa tay hùng hồn “diễn thuyết” - Nhưng muốn vậy, chúng ta không nên khờ khạo tìm kiếm ở hai bên mà phải nhìn thẳng vào bức tường!

Thấy thẳng ròm hết mắng “ngốc” lại tìm cách xỏ xiên mình là “khờ khạo”, Tiểu Long khịt mũi trả đũa:

- Nhìn vào bức tường xem có lỗ thủng nào không để chui qua bắt trộm chứ gì?

- Lại nhanh nhẩu đoảng! - Quý ròm nheo mắt - Thì mày cứ nhìn thẳng vào bức tường theo lời tao đi!

Tiểu Long chưa kịp làm theo lời Quý ròm thì nhỏ Hạnh như sức nghĩ ra chuyện gì liền buột miệng “à” một tiếng và quay phắt người lại. Quả như suy đoán của nó, trên bức tường trước mặt lơ mờ một bài thơ năm chữ. Bài thơ viết bằng phấn trắng trên nền tường xanh nhạt, nếu không để ý khó ai có thể nhận ra. Nhưng bài thơ trên vách không phải là điều đáng kinh ngạc nhất. Cái làm nhỏ Hạnh há hốc miệng là ký hiệu ở bên cạnh bài thơ: Hình vẽ một con chim hải âu.

Chương 3

Tiểu Long cũng nhanh chóng phát hiện ra bài thơ và hình vẽ trên vách. Trong một thoáng, nỗi lo lắng trong lòng nó như mọc cánh bay đi. Nó cười toe:

- Thì ra đây là trò đùa dai của các anh chị ở nhóm Hải Âu!

Rồi nó đưa tay vuốt ngực:

- Thế mà mình suýt nữa đứng tim!

Nhỏ Hạnh nhìn Quý ròm, giọng trách móc:

- Quý nhìn thấy bài thơ này thì nói đại ra từ đầu cho rồi, còn bày đặt vòng vo Tam Quốc, thấy ghét!

Quý ròm cười hì hì:

- Nếu tiết lộ ngay từ đầu thì còn gì hồi hộp, hấp dẫn nữa!

Nhỏ Hạnh lại nói:

- Thế ra người giật ba lô của tụi mình chính là thành viên của nhóm Hải Âu đấy?

- Còn gì nữa! - Quý ròm gật đầu - Chính anh ta đã cố ý dẫn dụ tụi mình đến đây!

Tiểu Long vung tay:

- Thế thì bây giờ chúng ta chạy thẳng tới trụ sở nhóm Hải Âu ở khu rừng thông để lấy lại ba lô chứ đứng đây làm gì!

Quý ròm hừ mũi:

- Nói như mày!

Gáo nước lạnh của Quý ròm làm mặt Tiểu Long nghệt ra:

- Bộ nói như tao không đúng sao?

- Không đúng! - Quý ròm nhún vai - Tụi mình phải tuân thủ đúng luật chơi! Hôm trước nhóm Hải Âu đã bắn tiếng với thằng Mạnh là sẽ đón tiếp tụi mình bằng một trò chơi hấp dẫn và bất ngờ! Nay vừa đụng độ với màn “đón tiếp” đầu tiên, mình đã vội đi đường tắt thì ai còn xem mình ra gì nữa!

Nhỏ Hạnh lên tiếng ủng hộ Quý ròm:

- Quý nói đúng đấy! Hơn nữa, bây giờ đã biết chiếc ba lô quần áo không phải rơi vào tay bọn giật dọc ở bên xe, tụi mình chẳng có gì phải lo lắng nữa!

Quý ròm nói đôi khi Tiểu Long còn gân cổ cãi, chứ nhỏ Hạnh đã lên tiếng bao giờ Tiểu Long cũng vui vẻ nghe theo. Nó gật gù:

- Ủ, nếu thế thì tụi mình ghép chữ đi!

- Long bảo ghép chữ gì? - Nhỏ Hạnh ngơ ngác.

- Thì ghép chữ chứ ghép chữ gì! - Tiểu Long gãi cổ - Ghép các chữ đầu câu giống như mình đã làm với bài thơ trên vách chùa Phật năm đạo trước đây!

“Sáng kiến” của Tiểu Long khiến Quý ròm ôm bụng cười bò:

- Tiểu Long ơi là Tiểu Long! Bộ mày tưởng những người trong nhóm Hải Âu ai cũng ngốc nghếch như mày hay sao vậy!

Nghe Quý ròm tuôn một tràng, mặt Tiểu Long lập tức ỉu xiu như bánh đa nhúng nước. Nó hỏi, giọng xui lơ:

- Thế không phải ghép các chữ đầu câu sao?

- Dĩ nhiên là không phải! - Thấy Tiểu Long ngây người như phỗng, nhỏ Hạnh động lòng bèn dịu dàng giải thích - Phương pháp ghép các chữ đầu câu của nhóm Hải Âu đã bị tui mình khám phá một lần rồi, chắc chắn lần này họ không sử dụng phương pháp đó nữa!

- Thế họ dùng phương pháp gì? - Bị Quý ròm liên tục chế giễu, Tiểu Long càng lúc càng đâm ra ngớ ngẩn. Nó hỏi một câu mà chỉ có một là trời hai là nhóm Hải Âu mới trả lời được. Còn nhỏ Hạnh chỉ biết mỉm cười:

- Cái đó thì phải xem qua bài thơ rồi mới biết!

Ba cặp mắt liền dán vào bức tường, nhắm đọc:

Rẽ vào trong hẻm vắng

Tìm trái chín trên cành

Nếu gặp một hũ sành

Chôn từ năm trăm trước

Phải tức thời quay bước!

Bài thơ cực kỳ bí hiểm, đặc phong cách...Hải Âu. Trong khi nhỏ Hạnh và Quý ròm nhíu mày suy nghĩ thì Tiểu Long vẫn bướng bỉnh lẳng lẳng ghép các chữ đầu câu trong óc. Nhưng rồi nó thất vọng ngay. Quả như nhỏ Hạnh nói, những chữ đó ghép lại với nhau thành một câu hoàn toàn vô nghĩa. Đến lúc này Tiểu Long mới thực bụng tin rằng trong những trường hợp cần phải huy động đầu óc như thế này tốt nhất nó không nên phát biểu gì cả. Dặn lòng như vậy nhưng thấy Quý ròm và nhỏ Hạnh nghĩ ngợi lâu lắc, Tiểu Long lại ngứa miệng tham gia:

- Hay bài thơ bảo mình kiếm cuộc sêng đào chỗ này lên?

Quý ròm ngoảnh nhìn bạn:

- Sao mày lại nghĩ thế?

Bắt gặp cái nhìn xoi mói của thằng ròm, Tiểu Long đâm lúng túng:

- Thì tao suy ra từ hai câu “Nếu gặp một hũ sành. Chôn từ trăm năm trước”! Nếu không đào lên thì làm sao gặp hũ sành được?

Quý ròm “xì” một tiếng:

- Làm quái gì có chiếc hũ sành nào chôn từ trăm năm trước! Mà nếu có một chiếc hũ chôn dưới đất lâu năm như vậy, nhóm Hải Âu cũng chẳng thể nào biết được!

Lý lẽ xác đáng của Quý ròm khiến Tiểu Long hết ham “sáng kiến”. Nó liếm môi:

- Thế theo mày ý nghĩa của bài thơ nằm ở chỗ nào?

Tới phiên Quý ròm lúng túng:

- Tao hả? Tao ... chưa tìm ra!

Rồi như để khóa lấp sự ngượng ngập, Quý ròm quay qua nhỏ Hạnh:

- Hạnh đã phăng ra chút đầu mối nào chưa?

- Chưa! - Nhỏ Hạnh đáp, mắt vẫn không rời khỏi bức tường - Bài thơ này hình như có chút quái dị!

- Quái dị?

- Ủ! - Nhỏ Hạnh tùm tùm - Chỉ có người trong nghề như thi sĩ Bình Minh may ra mới hiểu được ẩn ý của bài thơ!

- Nè, nè! - Quý ròm nhảy nhồm như bị ong đốt - Lúc này là lúc cần phải đồng tâm hiệp lực chứ không phải là lúc để trêu cợt nhau đâu đấy!

- Hạnh đâu có ý trêu Quý! - Vừa nói nhỏ Hạnh vừa bước lui một bước để “đề phòng bất trắc” - Hạnh chỉ muốn nói Quý từng làm thơ, vậy Quý cố xem thử đây là một bài thơ đặc biệt hay chỉ là một bài thơ bình thường thôi!

Nghe nhỏ Hạnh phânb ua, Quý ròm hơi nguôi nguôi. Nó nhìn vào bài thơ một hồi rồi tặc lưỡi nói:

- Chắc chắn đây không phải là một bài thơ bình thường! Một bài thơ bình thường không bao giờ câu trước bảo “tìm trên cành” mà câu sau lại nói “gặp hũ sành dưới đất” cả!

Nãy giờ bị Quý ròm át giọng, bây giờ vớ được cái cơ hội để trêu lại, Tiểu Long không đại gì bỏ lỡ. Nó khụt khịt mũi:

- Tao thấy bài thơ này chẳng có gì là không bình thường! So với câu thơ “Mật mong ngóng ai. Mà mật ngọt ghê” của thi sĩ Bình Minh thì những câu thơ này ít đặc biệt hơn nhiều!

Cú phản đòn của Tiểu Long làm Quý ròm méo xệch miệng. Nó thu nắm tay:

- Á, à, bây giờ mày không lo đi tìm ba lô mà chỉ chăm chăm lo chơi tao hả?

Tiểu Long cười hì hì:

- Đó là tao góp ý để khám phá bí mật của bài thơ thôi!

- Góp ý cái đầu mày! - Miệng Quý ròm muốn khắc ra lửa - Góp gì thì góp, nhưng kể từ giờ phút này mày với Hạnh không được đá động gì đến cái tên Bình Minh nữa đấy!

Trước vẻ sừng cò của Quý ròm, Tiểu Long tặc tặc lưỡi:

- Thôi được, không đả động thì không đả động! - Rồi nó thở dài nói thêm - Đùa một chút cho đỡ căng thẳng mà mà cứ làm như...

- Thôi, Quý và Long đừng cãi nhau nữa! - Nhỏ Hạnh vọt miệng chen ngang - Lo tìm cách “giải quyết” bài thơ lẹ lẹ đi! Bộ các bạn định đứng hoài ở đây đến chiều không ăn không uống gì hết hả?

Nhắc nhở của nhỏ Hạnh lập tức kéo Quý ròm và Tiểu Long quay về với nhiệm vụ trước mắt. Nói đúng ra, chỉ có Quý ròm là “quay về với nhiệm vụ”. Tiểu Long cũng đang dán mắt vào bài thơ thật nhưng đầu nó chẳng nghĩ ngợi gì sất. Mà có muốn suy nghĩ, nó cũng chẳng biết phải bắt đầu từ đâu và lần theo những đường dây mối nhợ nào. Nếu trời sinh Quý ròm không phải để đánh nhau thì trời sinh Tiểu Long cũng không phải để đâm đầu vào những chuyện nát óc như thế này.

Tiểu Long cũng tự biết mình tài hèn sức mọn. Phó thác việc “phân tích, nghiên cứu” cho hai “thám tử” Quý ròm và nhỏ Hạnh, nó nhìn bài thơ trên vách với cặp mắt của khách nhân du, miệng nhẩn nha ngâm ngợi như các cụ đồ thời xưa thường thức Đường thi. Đang gật gù lẩm bẩm, bỗng Tiểu Long ngưng bật. Mắt nó chớp lia chớp lịa và khi biết chắc mình không trông nhầm, nó bật cười khoái trá:

- Ha ha! Bài thơ có mấy chữ mà cũng viết sai! Thế mà cũng gọi là mật mã đấy!

Câu nói của Tiểu Long khiến Quý ròm và nhỏ Hạnh lật đật quay sang.

- Long vừa nói gì thế? - Nhỏ Hạnh ngạc nhiên hỏi.

Tiểu Long chỉ tay vào câu thơ thứ tư trên vách, giọng đặc ý:

- Hạnh xem đây này! “Chôn từ trăm năm trước” mà cái tay hậu đậu nào lại viết là “Chôn từ năm trăm trước”! Thế có câu thả không kia chứ!

Phát hiện của Tiểu Long khiến nhỏ Hạnh lẫn Quý ròm đều bật ngửa. Câu thơ viết sai sờ sờ như thế mà hai bộ óc được xem là siêu thông minh kia lại không nhìn thấy, rốt cuộc phải đợi cái đứa khù khờ là Tiểu Long chỉ ra mới biết! Quý ròm đỏ mặt thú nhận:

- Ủi! Có thể mà tao không để ý! Nhìn thoáng qua cứ đọc là “trăm năm”!

Quý ròm tự nhận sai lầm quả là việc xưa nay hiếm. Sai lầm đó do Tiểu Long vạch ra lại càng hiếm nữa. Vì vậy chẳng có gì lạ nếu Tiểu Long hào hứng quá mức. Nó hăm hở cúi nhặt một mảnh gạch vụn, miệng bô bô:

- Mình phải sửa câu thơ lại!

Nhưng khi Tiểu Long đưa tay lên thì nhỏ Hạnh bất thần cản lại:

- Khoan đã!

- Sao thế? - Tiểu Long chưng hửng.

Nhỏ Hạnh nhú mào:

- Hạnh nghĩ chắc là có bí ẩn gì trong câu thơ này! Không phải người ta viết nhầm đâu!

Lần này không chỉ Tiểu Long mà ngay cả Quý ròm cũng sừng sốt:

- Hạnh nói vậy là sao? Bọn họ có ý viết “trăm năm” thành “năm trăm” ư?

Nhỏ Hạnh điềm nhiên:

- Hạnh nghĩ thế!

- Nhưng họ làm thế để làm gì?

Quý ròm vừa hỏi vừa quay đầu lại nhìn vào bài thơ. Và đột nhiên nó hét lên:

- Thôi đúng rồi! Tôi hiểu rồi.

- Quý hiểu gì? - Nhỏ Hạnh hỏi hộp.

- Tôi hiểu rồi! - Quý ròm lăm nhăm như người mộng du - Trăm bước! Tôi hiểu rồi! Trăm bước! Đúng là trăm bước!

Lúc này nhỏ Hạnh như cũng bị bài thơ hút chặt. VÀ cũng như Quý ròm, sau một thoáng ngẫm nghĩ, nó vụt kêu lên:

- Thì ra thế! Quý muốn nói chữ “trăm” ở câu thứ tư và chữ “bước” ở câu thứ năm có liên quan với nhau phải không?

- Đúng vậy! Đó là lý do bọn họ cố tình đảo ngược chữ “trăm năm” thành “năm trăm”!

Tiểu Long khừ khừ bỗng thông minh đột xuất:

- Không hẳn! Nếu không đảo ngược hai chữ đó, mình vẫn có thể đọc thành “năm bước” vậy!

- Không thể là “năm bước” được! - Quý ròm hùng hồn - Vấn đề không phải là đọc hai chữ mà phải đọc nguyên câu!

- Đọc nguyên câu? - Tiểu Long tưởng như mình đang lọt vào một đường hầm - Nguyên câu nào?

- Câu do mình tự ghép! Theo nguyên tắc 1-1, 2-2,3-3,4-4 và 5-5!

Dãy chữ số hóc hiểm của Quý ròm làm Tiểu Long muốn xỉu:

- Mày là “thần đồng toán” chứ tao có phải là “thần đồng toán” đâu mà mày nói gì “cao siêu rùng rợn” thế!

Quý ròm chưa kịp giải thích thì nhỏ Hạnh đã nhẹ nhàng lên tiếng trấn an Tiểu Long, trong nháy mắt nó nhìn ra mấu chốt của bức mật mã bằng thơ:

- Điều Quý nói chẳng có gì là “cao siêu rùng rợn” đâu! Long cứ lấy chữ thứ nhất của câu thứ nhất, chữ thứ hai của câu hai, chữ thứ ba của câu ba, chữ thứ tư của câu bốn và chữ thứ năm của câu năm, xong ráp chúng lại sẽ giải mã được ngay thôi!

Nghi nghi hoặc hoặc, Tiểu Long nhìn lên bức tường và phấp phồng ghép chữ theo chỉ dẫn của nhỏ Hạnh. Và sự ngờ vực trong lòng nó biến mất ngay tút xút. Đọc xéo từ trên xuống, quả nhiên “bức thông điệp” của nhóm Hải Âu hiện rõ như ban ngày: “Rẽ trái một trăm bước”!

- Thì ra thế! - Tiểu Long không nén được tiếng xuýt xoa.

- Thấy chưa! Tao đã bảo mà may không tin! - Quý ròm nheo nheo mắt - Nếu viết “trăm năm”, câu đó sẽ thành “Rẽ trái một năm bước”, chả có nghĩa gì cả!

Tới lúc này thì Tiểu Long biết rằng có cố đến mấy nó cũng chẳng thể trở thành Quý ròm hoặc nhỏ Hạnh được. Nó xuôi xị:

- Ủ, thế ra người ta không viết nhầm.

Chương 4

Quý ròm vừa dọ dẫm vừa hỏi cảm chừng:

- Đã một trăm bước chưa vậy?
- Bộ này giờ mày không đếm sao? - Tiểu Long lẻo đẹo phía sau ngạc nhiên hỏi lại.
- Tao đếm đến sáu chục, sau đó mãi nghĩ ngợi đầu đầu tao lại quên bég đi mất!
- Tụi mình mới đi được khoảng tám chục bước à! Còn hai chục bước nữa!

Tiểu Long vừa đáp vừa nhìn dáo dác. Đi thêm một quãng, nó đứng lại, nói:

- Tới rồi! Nhất định là ở đây!

Nhỏ Hạnh ngạc nhiên:

- Long bảo cái gì nhất định ở đây?
- Làm sao tôi biết được! Nhưng khi đã rẽ trái một trăm bước hẳn phải có một cái gì đó chứ? - Tiểu Long đáp, mắt vẫn không ngừng lảo liên dò xét.

Nhỏ Hạnh và Quý ròm cũng căng mắt nhìn ra bốn phía. Bài thơ của nhóm Hải Âu chỉ dặn rẽ trái một trăm bước, ngoài ra không hướng dẫn thêm gì khác nên bọn Quý ròm chẳng biết phải tìm kiếm hay chờ đợi điều gì. Quý ròm trong ngang ngó ngửa một hồi, giọng bắt đầu cáu kỉnh:

- Bọn họ nói khơi khơi như thế, bố ai biết rẽ trái để làm gì!

Nhỏ Hạnh động viên bạn:

- Thế nào mình cũng phát hiện được một dấu hiệu đặc biệt nào đó!

Quý ròm nhún vai:

- Tôi chẳng thấy có gì đặc biệt cả!

Tiểu Long nhanh nhẹn tán thành:

- Ủ, tôi nhìn cả buổi cũng chẳng thấy bài thơ nào trên vách! Chỉ có mỗi tấm bảng quảng cáo thôi!
- Tấm bảng quảng cáo nào? - Quý ròm ngó người ra - Tấm bảng treo ở đâu sao tao không thấy?

Tiểu Long chỉ tay vào một cây to bên đường:

- Tấm bảng treo đằng kia kìa! Hình như tấm bảng này quảng cáo cho một công ty nước ngoài nào đấy!

Đến lúc này Quý ròm và nhỏ Hạnh mới nhìn thấy tấm bảng quảng cáo Tiểu Long chỉ. Thân cây nằm bên hông một căn nhà gạch cũ kỹ, tấm bảng bị khuất một nửa sau bức vách nên Quý ròm và nhỏ Hạnh không để ý. Bảng quảng cáo ghi bằng tiếng Anh, có lẽ quảng cáo cho một công ty nước ngoài nào thật. Quý ròm liếc nhỏ Hạnh:

- Lại xem không?

- Ủ, mình lại xem thử đi! Hạnh thấy nghi nghi thế nào!

- Nghi chuyện gì?

- Chẳng ai lại treo tấm bảng ở một nơi vắng vẻ như thế này! Người ta thường treo bảng quảng cáo ở chỗ đông người qua lại kia!

Câu nói của nhỏ Hạnh khiến Quý ròm nôn nóng chạy vọt lên trước. Tấm bảng quảng cáo màu trắng có đường viền vàng. Đập vào mắt Quý ròm là ba chữ lớn kẻ bằng sơn xanh: “Where is he?”

“Where is he?” là cái quái quỷ gì vậy kia? Quý ròm lẩm bẩm trong miệng và quay sang nhỏ Hạnh:

- Hạnh có nghe ba chữ này bao giờ chưa?

- Chưa! - Nhỏ Hạnh đưa tay vỗ vỗ trán - Chẳng lẽ có một công ty hoặc một sản phẩm nào có tên như vậy?

- Không có đâu! - Tiểu Long vọt miệng - Tôi thường xem quảng cáo trên ti-vi nhưng cái nhãn hiệu “Where is he?” này tôi chưa từng nghe qua lần nào!

Quý ròm nhú mày:

- Nhưng chẳng ai lại đặt tên cho công ty hoặc sản phẩm “Ông ở đâu?” cả! Câu này may ra chỉ có ở trong chương trình “Tìm người lạc” kiểu như “Ông ở đâu? Về gấp! Cả nhà đang mong tin. Vợ con sẵn sàng tha thứ!” thôi!

Quý ròm nhại giọng phát thanh viên trên ti-vi làm một tràng khiến Tiểu Long cười rũ rượi. Nhỏ Hạnh chúm chím:

- Câu của Quý vừa rồi thiếu mất một đoạn.

- Thiếu một đoạn?

- Ủ! - Nhỏ Hạnh láu lỉnh - Câu đầy đủ lẽ ra phải như thế này: “Ông ở đâu? Về gấp! Cả nhà đang mong tin. Vợ con sẵn sàng tha thứ...tội làm mất ba lô của ông!”

Tiểu Long vừa ngưng cười, nghe nhỏ Hạnh nói vậy nó lại ôm bụng cười tiếp, cười chảy cả nước mắt nước mũi. Bị nhỏ Hạnh chơi một vô đầu đổng, Quý ròm cau mày tính làm mặt giận nhưng cuối cùng không nhịn được, nó đành phì cười theo Tiểu Long.

- Hay! Hay! - Vừa cười Quý ròm vừa gật gù - Đã thế thì tôi khỏi truy tìm chiếc ba lô luôn! Để Hạnh và Tiểu Long muốn làm gì thì làm!

- Thôi mà, cho xin đi! - Nhỏ Hạnh nín tay Quý ròm- Mới giỡn có chút xíu...

- A! - Nhỏ Hạnh chưa kịp năn nỉ hết câu đã bị tiếng reo của Tiểu Long làm cho ngưng bật - Còn một hàng chữ phía trên nữa! Mấy bạn đọc thử xem nó nói gì kia!

Vừa nói Tiểu Long vừa chỉ tay lên bảng quảng cáo. Quả nhiên phía trên ba chữ “Where is he?” to tướng kia còn có thêm một hàng chữ li ti nữa. Khi này, mãi lo khám phá cái “nhãn hiệu” “Where is he?” kỳ lạ kia nên Quý ròm và nhỏ Hạnh chưa kịp nhìn đến hàng chữ nhỏ xíu phía trên. Bây giờ nghe Tiểu Long nhắc nhở, cả hai liền bước sát lại chỗ thân cây, kiễng chân trố mắt đọc. Biết trình độ tiếng Anh của mình còn kém, sau khi hăng hái “báo động”, Tiểu Long lui lại đứng thập thò phía sau chờ hai bạn “nghiên cứu”. Hàng chữ nhỏ phía trên cũng viết bằng tiếng Anh: “He asks you when you are not ready and doesn’t ask you when you are ready”. Nhỏ Hạnh không hổ danh là “pho từ điển sống”. Trong khi Quý

ròm còn đang mò mẫm từng chữ, nó đã lưu loát dịch ngay:

- “Ông ấy hỏi bạn khi bạn chưa sẵn sàng còn khi bạn đã sẵn sàng thì ông ấy lại không hỏi”!

Tiểu Long liếm môi:

- Ông ấy là ông nào vậy?

- Làm sao Hạnh biết được! Đây chắc là một câu đố!

Quý ròm thở dài:

- Ủ, đây là câu đố của nhóm Hải Âu dành cho tụi mình chứ chả phải là bảng quảng cáo gì sất!

- Đố tiếng Việt không đố tự dung lại đố bằng tiếng Anh!

Nghe Tiểu Long lâu bầu, Quý ròm nheo nheo mắt:

- Mà quên rằng nhóm hướng dẫn tham quan Hải Âu này tập hợp khá nhiều sinh viên khoa ngoại ngữ hay sao!

Tiểu Long quệt mũi, bần thần:

- Nhưng đố vậy làm sao tụi mình giải được! Có trời mới biết ông ấy là ông nào!

Nhỏ Hạnh mỉm cười:

- Thì ông nào hỏi mình khi mình chưa sẵn sàng còn khi mình đã sẵn sàng thì ông không chịu hỏi ấy!

Nhỏ Hạnh nói vừa dứt câu, Quý ròm liền reo lên:

- A, tôi biết ông ấy là ông nào rồi!

Nhỏ Hạnh và Tiểu Long lập tức nín thở:

- Ông nào vậy?

Quý ròm cười toe:

- Ông Tiểu Long chứ ông nào!

- Đẹp mà đi! - Tiểu Long nhăn nhó - Tao hỏi thật mà mày cứ cà rồn!

- Tao cà rồn hồi nào! - Quý ròm làm mặt tỉnh - Chỉ có mày mới mắc cái tật “hỏi han không đúng lúc” chứ còn ai!

Tiểu Long khịt mũi:

- Nhưng dù có mắc cái tật đó tao cũng không thể là “ông ấy” trong câu đố này được!

Quý ròm nheo mắt:

- Thế theo mày, ông ấy là ai?

Quý ròm hỏi một câu quá xá khó. Nó nghĩ chưa ra, nhỏ Hạnh cũng nghĩ chưa ra, Tiểu Long chưa uống thuốc tiên làm sao nghĩ ra được. Vì vậy, Tiểu Long cứ bứt tai:

- Ai nhỉ? Ai mà lại hỏi mình lúc mình chưa sẵn sàng, lạ thật!

Quý ròm tùm tùm:

- Hay là ba mày?

Tiểu Long thật thà:

- Ba tao đi làm suốt ngày, tối về mệt, ăn cơm xong là ba tao đi nằm ngay nên ít có thì giờ hỏi chuyện tao lắm! Thình thoảng ba tao có hỏi thì tao vẫn trả lời được.

- Hay là anh Tuấn anh Tú mày?

- Đối với anh Tuấn anh Tú, tao chả có gì gọi là không sẵn sàng cả! Chỉ có thầy Hiếu hỏi bài thì tao mới lo lắng thôi, nhưng dạo này tao học toán cũng khá khá nên bớt sợ rồi!

- Long nói sao? - Nhỏ Hạnh giật mình buột miệng - Long chỉ sợ thầy Hiếu thôi ư?

Tiểu Long chưa kịp đáp thì Quý ròm đã hét ầm:

- Thế thì đúng rồi! Người hỏi mình khi mình chưa sẵn sàng và không thèm hỏi khi mình đã sẵn sàng chính là thầy giáo!

- Thầy giáo? - Tiểu Long ngẩn tò te - Sao lại là thầy giáo được?

- Chứ gì nữa! - Quý ròm hươ tay - Mày nhớ lại xem, có phải hễ hôm nào thầy kêu mày lên trả bài thì thường rơi đúng vào hôm mày không thuộc, còn hôm nào mày thuộc bài vanh vách và góc cổ ngồi chờ thì thầy lại chẳng chịu gọi đến tên mày hay không?

Quý ròm nói đúng quá xá, Tiểu Long đành khụt khịt mũi:

- Ờ, ờ, quả đúng như thế thật!

Rồi nó ngơ ngác hỏi:

- Nhưng nếu “ông ấy” trong câu đó này đúng là thầy giáo thì sao?

- Thì trả lời tiếp câu “Where is he?” chứ là sao! - Nhỏ Hạnh mỉm cười đáp.

- “Ông ấy ở đâu?” - Tiểu Long quệt mũi - Làm sao mình biết ông ấy ở đâu được?

- Sao lại không được? - Quý ròm nhún vai - Thầy giáo chỉ ở một nơi thôi!

- Nơi nào?

Quý ròm gọn lỏn:

- Trường học!

Tiểu Long vẫn chẳng thấy đầu óc sáng lên chút nào. Nó tiếp tục hành hạ cái mũi:

- Trường học thì sao?

Nhỏ Hạnh cười khúc khích:

- Long cứ “thì sao, thì sao” hoài! Thì tìm xem quanh đây có cái trường học nào không chứ là sao!

Nghe nhỏ Hạnh nói vậy, Tiểu Long bất giác đưa mắt nhìn quanh.

- Khỏi tìm! Chẳng có trường học nào trong con hẻm vắng vẻ này đâu! - Quý ròm vừa nói vừa kéo tay bạn - Ra ngoài kia đi!

Ba đứa lục tục tuôn ra khỏi hẻm. Quả nhiên vừa ra đến đường lộ, Tiểu Long đã phát hiện ngay mục tiêu. Chếch bên kia đường, một ngôi trường nhỏ lặng lẽ nấp mình sau tán cây điệp um tùm.

Chương 5

Nổi mừng rỡ vừa chồm lên trong lòng Tiểu Long vụt tắt ngóm. Nó nói, giọng ỉu xìu:

- Hồngбет rồi!

Quý ròm liếc bạn:

- Mày than vãn gì thế?

- Tao bảo hồngбет rồi!

- Cái gì hồngбет?

Tiểu Long thở dài:

- Trường tan học rồi!

Quý ròm vẫn không hiểu:

- Trường tan thì sao?

- Thì thầy cô giáo về hết chứ là sao?

Quý ròm tiếp tục vò đầu:

- Tao không rõ mày muốn nói gì!

- Mày đừng có giả vờ! - Tiểu Long nhăn mặt - Chẳng phải mày muốn đến gặp người thầy giáo trong câu đó sao?

- Không! Câu đó đâu có bảo mình đến gặp thầy giáo!

Tới phiên Tiểu Long tròn mắt:

- Chữ đến gặp ai?

- Chẳng gặp ai cả! Họ chỉ bảo mình đến trường học thôi!

- Để làm gì?

- Bỏ ai mà biết! - Quý ròm thở ra - Cứ đến đó hẵng hay!

Quả nhiên, đang trưa trường vắng lặng. Học trò đã ra về. Các thầy cô giáo có lẽ cũng không còn ai ở lại. Chờ đón bọn Tiểu Long là hai cánh cổng đóng kín. Trên trụ cổng bên trái có một chữ duy nhất, một chữ in hoa viết bằng than: “NEWS”! Quý ròm nhìn lên trụ cổng, tặc lưỡi:

- Có lẽ đây là mật mã của nhóm Hải Âu!

- Lại tiếng Anh! - Tiểu Long thở ra.

Nhỏ Hạnh vỗ vỗ trán:

- “News” là “tin tức”! Chẳng hiểu họ viết vậy là có ý gì?

Quý ròm cũng bắt chước nhỏ Hạnh đưa tay vỗ vỗ trán. Nhưng lại chẳng nghĩ được gì. Nó chỉ nghe cái trán hơi ê ê. Thật khó mà tìm được ý nghĩa đằng sau một chữ vồn vẹn. VỚI một bài thơ hoặc chí ít là với một câu thì bọn Quý ròm họa may có thể mò mẫm được. Đằng này chỉ có một chữ, lại là một chữ vô cùng bí hiểm. Tiểu Long “e hèm” một tiếng:

- Chẳng có gì chứng tỏ đây là mật mã của họ!

Quý ròm nhếch môi:

- Mà dựa vào đâu mà nói thế?

- Tao chẳng thấy hình vẽ chim hải âu đâu cả! Chữ “news” này có thể do bọn học trò viết chơi!

- Không phải của bọn học trò đâu - Nhỏ Hạnh lên tiếng phản bác - Mật mã của nhóm Hải Âu không nhất thiết phải có hình chim hải âu đi kèm! Tấm bảng “Where is he?” đằng kia có hình con chim nào đâu!

Nhỏ Hạnh nói có sách mách có chứng, Tiểu Long tắc tị. Nó ấp úng:

- Thế “tin tức” có nghĩa là gì?

Nhỏ Hạnh nhú mày:

- Hạnh nghĩ chưa ra! Có thể nhóm Hải Âu bảo mình đứng ở đây để đợi một tin tức nào đó!

- Một tin tức nào đó? - Lời giải thích mơ hồ của nhỏ Hạnh khiến Tiểu Long ngơ ngác.

Nhỏ Hạnh gật đầu:

- ù! Một tin tức nào đó do một người nào đó đem lại!

Lần giải thích thứ hai của nhỏ Hạnh còn mù mịt hơn lần giải thích thứ nhất. Đến nỗi ngay cả Quý ròm cũng phải gãi cằm:

- Hạnh tin như thế thật hả?

Nhỏ Hạnh cắn môi:

- Không tin cũng phải thử! Tụi mình chẳng còn cách nào khác!

Tiểu Long phấp phồng hỏi:

- Thế mình phải đợi đến bao giờ?

- Đến chừng nào có người đem tin tức lại!

Tiểu Long càng hoảng:

- Thế nhờ đến tối mà chẳng có ai đến thì sao?

- Thì vẫn phải đợi đến tối chứ sao! - Quý ròm khịt mũi đáp thay nhỏ Hạnh.

Cái giọng đe dọa của Quý ròm làm Tiểu Long phát sốt. Nó ngập ngừng:

- Nhưng...

- Nhưng sao?

Tiểu Long bối rối chỉ tay vào bụng:

- Tao... tao đói quá!

Thú nhận bất ngờ của Tiểu Long khiến Quý ròm sực nhớ từ khi xuống xe đến giờ, tụi nó chưa có gì vào bụng. Mà trời thì đã quá trưa rồi. Quý ròm giả bộ lạnh lùng:

- Hừ, mày lúc nào cũng nghĩ đến chuyện ăn uống!

Rồi trước vẻ mặt sượng sùng của Tiểu Long, đang nghiêm nghị nó bỗng toét miệng cười:

- Mà nếu mày không nói, tao cũng quên khuấy là đã đến giờ ăn trưa rồi!

Quý ròm vừa dứt câu, nhỏ Hạnh đã cười khi phụ họa:

- Ủ, Hạnh cũng nghe đói là rồi đây nè!

Mặt tươi roi rói, Tiểu Long thở đánh phào một cái và hớn hờ đề nghị:

- Mấy bạn cứ đứng đây đợi... tin tức, để tôi đi kiếm cái gì về ăn!

- Cái gì là cái gì?

Tiểu Long chỉ tay về phía cuối đường:

- Có một xe bánh mì đằng kia kia!

Nói xong, không đợi cho Quý ròm và nhỏ Hạnh hỏi tới hỏi lui, Tiểu Long quay người phóng vụt đi. Khi cầm ba ổ bánh mì chạy về, Tiểu Long định nhìn hai bạn mình sẽ vồ vập ghê lắm. Nào ngờ nhỏ Hạnh và Quý ròm chẳng có vẻ gì nôn nao chờ đón. Hai đứa đứng quay lưng về phía Tiểu Long, tuồng như chẳng tha thiết gì đến mấy ổ bánh mì hấp dẫn trên tay nó. Ngay cả khi Tiểu Long đến sát sau lưng và chìa ổ bánh mì ra:

- Bánh mì nè!

Quý ròm cũng chẳng buồn cúi đầu nhìn xuống. Nó quơ tay cầm lấy ổ bánh Tiểu Long đưa, mắt vẫn nhìn chăm chăm ra đường:

- Cẩn thận! “Tin tức” đến đây!

Tiểu Long ngạc nhiên ngẩng đầu lên nhưng chưa kịp hỏi đã nhác thấy một bóng người đang từ xa đi lại. Thì ra thế! Hèn gì hai đứa này mặt mày đột ngột căng thẳng đến lạ! Tiểu Long gật gù nhủ bụng, cảm thấy trống ngực mình cũng tự nhiên đập loạn. Khách lạ mỗi lúc một đến gần và hiện rõ đó là một người đàn bà tay cắp rổ, dường như vừa đi chợ về.

Ngay trước cổng trường, ba đứa trẻ tay cầm khur khur ba ổ bánh mì, sáu con mắt không ngừng thô lỗ nhìn ra, nom tình hình cứ như thể người phụ nữ đang đi trên đường kia không phải là người bình thường mà là một sinh vật vừa từ đĩa bay bước ra vậy.

Người phụ nữ dường như cũng nhận ra vẻ bất thường trong thái độ bọn trẻ. Bà cúi đầu tránh những ánh

mắt đang nhìn chòng chọc vào mình và hấp tấp rảo bước. Mãi đến khi người phụ nữ đi đã khá xa, nhỏ Hạnh mới thở dài buồn bã:

- Đây chỉ là khách qua đường, chẳng liên quan gì đến nhóm Hải Âu!

Quý ròm đưa ổ bánh mì lên miệng cắn một miếng nhồm nhoàng nói:

- Ủ, nhóm Hải Âu chả có ai lớn tuổi như vậy cả!

Thấy Quý ròm “khai trương”, Tiểu Long lật đặt làm theo. Nó cũng đưa ổ bánh lên miệng cắn một miếng, hỏi:

- Bây giờ sao?

- Sao là sao?

- Có đợi nữa không?

- Sao lại không! - Quý ròm hừ mũi - Chẳng lẽ lần được tới đây rồi mình lại bỏ cuộc nửa chừng?

- Nhưng biết đợi đến...

Đang nói, Tiểu Long bỗng im bật. Lần này, nó là người đầu tiên phát hiện “tin tức”. Tít đầu đường, phía xe bánh mì, một chiếc xe gắn máy đang rề rề chạy tới. Tiếng động cơ âm ỉ vang lên giữa trưa vắng nghe rõ mồn một nên Quý ròm và nhỏ Hạnh cũng nhanh chóng phát hiện ra “đối tượng” và lật đặt quay đầu dòm. Thấy người thanh niên đeo kính râm cho xe chạy chậm chậm và cuối cùng quẹo ngay chóc vào chỗ tụi nó đứng, Quý ròm mừng rỡ thì thầm:

- Đúng họ rồi!

Nhỏ Hạnh bấm tay Tiểu Long:

- Đúng im xem anh ta làm gì!

Tiểu Long ngửa miệng tính lên tiếng hỏi, nghe nhỏ Hạnh nói vậy liền im thít, giương mắt ngó. Người thanh niên cũng nhìn thấy bọn trẻ. Cặp mắt anh ta thoát ánh lên vẻ ngạc nhiên nhưng rồi anh ta bỗng ngoảnh cổ đi chỗ khác, chậm rãi xuống xe và từ từ dắt xe thẳng lại công.

- Sao lạ thế? - Tiểu Long nói khẽ bên tai nhỏ Hạnh.

- Chả biết nữa! - Nhỏ Hạnh lúng túng - Cứ chờ xem! Có thể anh ta giả bộ đó thôi!

Người thanh niên dường như không chú ý đến những tiếng xì xầm sau lưng. Anh ta thò tay cầm ổ khóa sắt treo toòng teng gõ vào cánh cổng làm phát ra những tiếng leng keng buốt tai. Chỉ trong thoáng mắt, một người bảo vệ già từ căn nhà nhỏ kế dãy phòng học bên trong tắt tả chạy ra. Chưa tới nơi, ông đã vồn vã:

- Ôi, thầy thể dục bữa nay đến sớm thế?

Câu nói của người bảo vệ nhẹ nhàng nhưng lọt vào tai bọn Tiểu Long lại chẳng khác nào tiếng sấm. Phải chờ cho tiếng ong ong qua đi một hồi, Quý ròm mới rầu rĩ quay sang nhỏ Hạnh:

- Tụi mình lại hớ thêm một phen nữa!

Nhỏ Hạnh lúc lắc đầu:

- Hạnh cũng chẳng hiểu! - Đang nói, nó bỗng ngập ngừng - Hay là tụi mình đã đoán sai?
- Sai chuyện gì? - Tiểu Long trở mắt - Người thanh niên khi nãy rõ ràng là giáo viên thể dục trường này chứ đâu phải người của nhóm Hải Âu!
- Hạnh không nói chuyện đó - Nhỏ Hạnh cắn môi - Hạnh nói sai là sai chữ “news” kìa!
- Sai chữ “news”? - Cặp mắt Tiểu Long vẫn mở lớn.
- Ủ! Chữ “news” này chắc che giấu một điều bí ẩn gì đó chứ không phải bảo chúng ta đứng đây đợi tin tức!

Phán đoán của nhỏ Hạnh khiến Tiểu Long lẫn Quý ròm bất giác quay đầu nhìn lên trụ cổng.

- A! Đúng rồi!

Tiếng reo của Quý ròm làm nhỏ Hạnh muống ngừng thở”

- Quý phát giác ra điều gì thế?
- Bộ Hạnh không thấy gì lạ sao? - Vừa nói Quý ròm vừa chỉ tay lên chữ “NEWS” - Hình như chữ E được bọn họ khoanh tròn lại!

Nhỏ Hạnh nhún vai:

- Tưởng gì! Cái vòng tròn đó Hạnh thấy ngay từ đầu!

Câu trả lời của nhỏ Hạnh làm Quý ròm chưng hửng:

- Thế Hạnh chả nghi ngờ gì sao?
- Chả có gì đáng nghi ngờ cả!
- Thế bọn họ khoanh tròn chữ E lại làm gì?
- Khoanh chơi vậy thôi! Để cho đẹp!

Tiểu Long liếc môi:

- Nếu để cho đẹp, tại sao họ không khoanh tròn những chữ khác mà lại khoanh tròn chữ E?

Nhỏ Hạnh thần nhiên:

- Bởi chữ E là một nguyên âm!
- Tôi không nghĩ mọi chuyện lại đơn giản như vậy! - Quý ròm vừa nói vừa hấp háy mắt một cách tinh nghịch - Chỉ có phái nữ như Hạnh mới lúc nào cũng nghĩ đến chuyện làm đẹp, còn ở đây là “mật mã”, là trò “đấu trí”, mỗi một ký hiệu đều có ý nghĩa của nó!

Quý ròm là chuyên gia giải câu đố, lập luận của nó chặt chẽ và thuyết phục. Vì vậy, mặc dù tức anh ách vì bị Quý ròm lôi tạt ra làm đẹp của phái nữ ra cả khía, nhỏ Hạnh đành phải gật đầu nói xuôi theo:

- Thế theo Quý, cái khoanh tròn này có ý nghĩa gì?

Quý ròm gãi cổ:

- Đại khái là họ muốn bọn mình lưu ý đặc biệt đến chữ E!

Nhỏ Hạnh nhíu mày:

- Chữ E có gì đáng để lưu ý đâu?

- Cái đó thì tôi chưa tìm ra! - Quý ròm tắc lưỡi - Nhưng khi người ta muốn nhấn mạnh đến một chữ nào đó thì đây có thể là tên người, tên địa danh, hoặc cũng có thể là ký hiệu về thời gian, phương hướng...

- Giải thích như thế thì bố ai mà biết được chữ E này muốn ám chỉ cái quái quỷ gì! - Tiểu Long làu bàu.

Còn nhỏ Hạnh thì trán nhăn tít:

- Đúng là chẳng khác nào mò kim đáy bể!

Vừa than thở nhỏ Hạnh vừa dán mắt vào chữ “NEWS” trên trụ cổng như muốn soi từng con chữ. Nhưng trước mắt nhỏ Hạnh lúc này, chữ “NEWS” như một cái hũ đ’ng kín nút, nó nghiêng ngó đoán định một hồi vẫn chẳng biết “cái hũ” chứa thứ gì bên trong. Đang nhăn mày nhíu trán, đột nhiên một tia chớp vụt lóe lên trong cái đầu đang quay mòng mòng của nó.

- Ôi! - Nhỏ Hạnh bật kêu khê - Quý vừa nói đây có thể là một ký hiệu chỉ phương hướng phải không?

Nhỏ Hạnh hỏi không phải để nghe trả lời. Nó chỉ muốn khẳng định ý nghĩ vừa hiện ra trong óc. Quý ròm biết vậy nên nó cũng chẳng buồn đáp, chỉ hồi hộp hỏi lại:

- Hạnh vừa nghĩ ra điều gì thế?

Nhỏ Hạnh như không nghe thấy câu hỏi của Quý ròm, nó cứ tiếp tục lẩm bẩm:

- Phải rồi! Những ký hiệu chỉ phương hướng! Có thể mà mình không nghĩ ra!

Vẻ bần thần của nhỏ Hạnh làm Quý ròm càng thêm sốt ruột. Mặt nó nhăn như bị:

- Có gì thì nói đại ra cho rồi, cứ làm “công chúa ngủ trong rừng” mãi!

Giọng điệu cáu kỉnh của Quý ròm phát huy hiệu lực ngay lập tức. Nhỏ Hạnh như bừng tỉnh khỏi cơn mơ, nó “à” một tiếng rồi quay nhìn Quý ròm và Tiểu Long, chớp chớp mắt:

- Long và Quý có nhớ các từ “Đông Tây Nam Bắc” trong tiếng Anh không?

Thấy “cô giáo” hỏi dễ quá, lợi dụng lúc Qr còn đang suy nghĩ về câu hỏi lạ lùng của nhỏ Hạnh, Tiểu Long mau miệng đáp:

- East là hướng Đông, West là hướng Tây, North là hướng Bắc, South là hướng Nam!

- Đúng rồi! - Nhỏ Hạnh mỉm cười - Bây giờ Long và Quý nhìn lên trụ cổng xem chữ “news” có phải do bốn chữ đầu của bốn từ “Đông Tây Nam Bắc” hợp thành không!

Câu nói của nhỏ Hạnh khiến Tiểu Long và Quý ròm giật thót. Tiểu Long khù khờ ngờ ngác đã đành, ngay cả vua giải câu đố Quý ròm cũng bàng hoàng trước phát hiện bất ngờ của nhỏ Hạnh. Quả thật, N tức là

North, E là East, W là West và S là South! Có tài thánh Quý ròm mới nghĩ ra chữ “news” có nghĩa là “tin tức” kia thực chất chỉ là những ký hiệu chỉ phương hướng. Quý ròm thờ hắt ra:

- Không ngờ nhóm Hải Âu lại nghĩ ra một trò ngoắt ghéo chết người như vậy!

Rồi nó quay sang nhỏ Hạnh, giọng không giấu vẻ thán phục:

- Mà có lẽ trên đời này cũng chỉ có Hạnh mới khám phá ra được nội dung của bức mật mã hiểm hóc này thôi!

- Thôi đi! - Nhỏ Hạnh đỏ mặt - Nếu vừa rồi Quý không cho biết chữ đó có thể chỉ phương hướng...

Nhỏ Hạnh chưa kịp nói dứt câu thì Tiểu Long đã nôn nóng giục:

- Thôi, đi lẹ đi! Ở đó mà khen qua khen lại!

- Đi đâu? - Quý ròm ngạc nhiên.

- Thì đi về hướng Đông chứ đi đâu! - Tiểu Long hùng hổ, vừa nói nó vừa cất bước - Người ta chả khoanh tròn chữ E là gì!

- Ôi trời! Mày thông minh lên tự bao giờ thế hờ Tiểu Long?

Quý ròm vừa đi theo bạn vừa ngoác miệng cười. Tiểu Long cũng biết thế nhưng không hiểu sao nó vẫn thấy khoái khoái. Có lẽ nó khoái nhất là không phải tiếp tục đứng chôn chân trước cổng trường để chờ đợi “tin tức” một cách vô vọng.

Chương 6

Đi về hướng Đông là đi về hướng chiếc xe bánh mì. Quá trưa, mặt trời đã chéch về phía sau lưng, chiều ba chiếc bóng cụt ngùn của bọn trẻ xuống mặt đường. Tiểu Long vừa đi vừa xuýt xoa:

- Tội nghiệp thằng Mạnh ghê!

- Chuyện gì thế? - Quý ròm ngược nhìn bạn.

- Một đứa có máu trình thám như nó mà không được tham gia vào cuộc chơi hôm nay quả là đáng tiếc!

Quý ròm sầm mặt:

- Tại nó chứ bộ! Đã hẹn đi đón mà rốt cuộc lại trốn mất!

Dương như chưa hết giận, Quý ròm phồng má đe:

- Hừ, lát nữa về nhà tao sẽ cho nó biết tay!

Nghe Quý ròm hăm he, Tiểu Long cười ruồi:

- Biết lát nữa có về đến nhà hay không, hay lại phải lò dò đến sáng mai!

Quý ròm càng cáu:

- Mà đừng có trù ẻo!

- Tao chả trù! - Tiểu Long cãi lại - Nhưng rõ ràng tụi mình đang mò mẫm như xằm mắt gậy!

Quý ròm nghiêng răng:

- Tụi mình đang đi về hướng Đông!

- Ai chả biết tụi mình đang đi về hướng Đông! - Tiểu Long nhếch môi - Nhưng đi về hướng Đông để làm gì thì chẳng đứa nào biết!

- Hạnh biết!

Nhỏ Hạnh thỉnh linh lên tiếng khiến Tiểu Long ngẩn tò te:

- Hạnh biết gì?

Lúc này ba đứa đã đi khỏi chiếc xe bánh mì một quãng khá xa. Dọc hai bên đường bây giờ không còn những bóng cây chạy dài, thay vào đó là nhà cửa san sát, thậm chí có một số căn nhà mới xây lấn hằn ra vỉa hè. Nhỏ Hạnh chỉ tay lên vách một ngôi nhà bên đường tươi tỉnh đáp:

- Long và Quý nhìn kia!

Tiểu Long và Quý ròm vội vàng quay đầu nhìn theo tay chỉ của nhỏ Hạnh. Và cả hai lập tức há hốc miệng. Trên bức vách nhỏ Hạnh chỉ, một hàng chữ to đùng như... con voi đập vào mắt chúng: “Nhóm Hải Âu đợi quý khách ở quán kem Bốn Mùa trên đường Trần Phú!”.

Hàng chữ rõ mồn một, đứng từ xa cũng có thể đọc được. Lúc nãy do mãi cãi nhau nên Tiểu Long và Quý ròm không nhìn thấy. Tiểu Long ngỡ ngàng:

- Mật mã gì kỳ vậy?

- Mật mã cái đầu mày! - Quý ròm hừ mũi - Cái này mà gọi là mật mã hả?

- Không mật mã chứ là cái gì?

- Chả là cái gì cả! Nhóm Hải Âu chán chơi trò mật mã nên bây giờ họ nói huých toẹt địa điểm để mình tới nhận ba lô luôn cho gọn!

Tiểu Long vẫn ghệt mặt:

- Thế sao tự dưng họ lại chán trò mật mã?

Quý ròm rùn vai:

- Làm sao tao biết được! Tao có phải là họ đâu!

- Không phải họ chán trò mật mã đâu! - Nhỏ Hạnh mỉm cười giải thích - Chỉ vì họ sợ mình lần mò mãi không ra nên họ chỉ thử tài mình ba chặng thôi! Nếu cứ chơi cái trò ú tim này thêm vài chặng nữa, họ sợ mình sẽ lang thang ngoài đường đến tối mịt mất!

Tiểu Long lắc đầu:

- Chỉ mới ba chặng mà mình cũng đã phờ người ra rồi!

- Tao buồn ngủ lắm rồi! - Quý ròm lẩm bẩm - Bây giờ mình đón xe tới quán kem Bốn Mùa lấy lại ba lô rồi về nhà leo lên giường đánh một giấc là tuyệt nhất!

Chiếc xích lô chở ba đứa chạy rề rề khiến Quý ròm sốt cả ruột. Nó cứ nhấp nha nhấp nhồm khiến nhỏ Hạnh chốc chốc phải hét toáng:

- Quý có ngời yên đi không! Lật xe bây giờ!

Quán kem Bốn Mùa nằm ngay cạnh bãi biển, giữa một vườn hoa rực rỡ. Quán nhỏ, xinh xắn, lịch sự, lối đi rải sỏi len lỏi qua những bồn hoa.

Khi bọn Tiểu Long đặt chân qua ngưỡng cửa, quán đã đông người. Từ ngoài nắng bước vào trong bóng râm, bọn trẻ còn hoa mắt nên chẳng nhìn ai ra ai. Trong khi Tiểu Long, Quý ròm và nhỏ Hạnh đứng thộn giữa quán đảo dòm quanh thì giọng nói quen thuộc của người thủ lĩnh nhóm Hải Âu vang lên từ góc phòng:

- Lại đây, ba bạn trẻ!

Bọn Tiểu Long lập tức tiến về phía phát ra tiếng nói. Và phải chớp chớp mắt mấy lần, tụi nó mới nhận ra các thanh niên nam nữ ngời ló ló quanh một chiếc bàn rộng trải khăn trắng, đa số là những gương mặt tụi nó đã từng gặp qua trước đây tại tòa “lâu đài ma” ở Bãi Sau. Anh thủ lĩnh mỉm cười:

- Vất vả quá phải không?

Quý ròm dờ cười dờ mếu, đáp:

- Em tưởng đến sáng mai mới tới chỗ các anh được chứ!

- Gì mà tự hạ mình ghê thế! Trong vòng hai tiếng đồng hồ các em đã lần ra quán kem này là giỏi quá sức tưởng tượng của tụi anh rồi!

Rồi anh quay sang người bên cạnh:

- Kêu kem đãi những người bạn thông minh của chúng ta đi chứ! Ăn xong, chúng ta sẽ đánh xe đưa các bạn trẻ về chỗ thẳng nhóc Mạnh!

Quý ròm khịt khịt mũi:

- Thăng Mạnh báo cho các anh biết sáng nay tụi em sẽ xuống Vũng Tàu ư?

- Tất nhiên rồi - Anh thủ lĩnh cười nhẹ - Nếu không tụi anh làm sao biết mà đón đường trêu ghẹo các em!

Câu nói của người cầm đầu nhóm Hải Âu khiến bọn Quý ròm sực nhớ tới chiếc ba lô quần áo. Nhỏ Hạnh chun mũi hỏi:

- Thế chừng nào anh mới chịu trả “chiến lợi phẩm” lại cho tụi em?

Còn Tiểu Long thì đảo mắt ngoác quanh:

- Ủi nhì, chiếc ba lô tụi anh để đâu sao em chả thấy!

Đang vui vẻ, nghe bọn nhóc hỏi, anh thủ lĩnh vội thu ngay nụ cười lại. Anh đáp, vẻ lúng túng:

- Chiếc ba lô không có ở đây!

Quý ròm gật gù ra vẻ hiểu biết:

- À, em biết rồi! Các anh cật tại trụ sở nhóm ở Bãi Sau chứ gì! Không sao, lát nữa ...

Anh thủ lĩnh lắc đầu cắt ngang:

- Em đoán sai rồi! Tụi anh chưa từng trong thấy chiếc ba lô đó!

Câu trả lời của anh khiến bọn trẻ há hốc miệng:

- Anh bảo sao cơ?

- Anh bảo là tụi anh chưa từng thấy qua chiếc ba lô em nói! - Anh thủ lĩnh lặp lại.

Lần này thì bọn trẻ tin là mình không nghe nhầm. Vì vậy Quý ròm càng sùng sốt:

- Thế anh chàng đánh thố chiếc ba lô của tụi em không phải là thành viên của nhóm Hải Âu sao?

- Anh chàng đó là người của tụi anh, tên là Việt! - Anh thủ lĩnh vừa đáp vừa nhip chiếc mũ xuống vào thành ly - Anh ta được giao nhiệm vụ đánh cắp một món đồ gì đó của các em, sau đó dẫn dụ các em chạy vào hẻm nơi có bức mật thư viết trên tường. Nhưng...

Nói đến đây, anh bỗng ngập ngừng.

- Nhưng sao ạ? - Nhỏ Hạnh không nén được tò mò, hỏi hóp hóp.

- Nhưng ... không hiểu sao cho đến giờ này vẫn chưa thấy anh ta quay lại! - Anh thủ lĩnh khẽ cựa quậy

người trên ghế, miệng đáp nhưng mắt lại liếc về phía cửa ra vào.

Bọn Quý ròm lập tức ngó người ra. Tiết lộ bất ngờ của người thủ lĩnh nhóm Hải Âu khiến ba đứa trẻ kinh ngạc đưa mắt nhìn nhau. Anh chàng tên Việt nọ đã đánh cắp chiếc ba lô của bọn mình và thoát thân cách đây hơn hai tiếng đồng hồ, lẽ ra anh ta phải có mặt tại quán kem Bốn Mùa từ lâu rồi mới đúng chứ! - Nhỏ Hạnh thắc thỏm nhủ bụng - Thế tại sao cho đến lúc này anh ta vẫn chưa về tới? Hay là anh ta đã bị tai nạn gì đó dọc đường? Ý nghĩ u ám đó làm nhỏ Hạnh muốn rét run. Nó ngược nhìn anh thủ lĩnh, giọng bất an:

- Theo anh, anh Việt có gặp chuyện gì không ạ?

- Chuyện gì là chuyện gì?

Nhỏ Hạnh ngần ngừ:

- Nhỡ như lúc băng qua đường...

Nhỏ Hạnh không nói hết câu nhưng tất nhiên người nghe thừa hiểu nó đang lo lắng chuyện gì. Anh thủ lĩnh đặt tay lên vai nó, dịu dàng:

- Em đừng lo! Không xảy ra chuyện gì đâu!

- Thế sao đến giờ anh vẫn chưa về tới?

- Có thể anh đang la cà đâu đó! Không chừng anh đã chạy về nhà và đang đánh một giấc thẳng căng cũng nên!

Anh thủ lĩnh vừa nói vừa cười. Ba chữ “đánh một giấc” lọt vào tai Quý ròm có tác dụng hết như một liều thuốc ngủ cực mạnh. Hai mi mắt nặng chịch, nó định nói với các anh chị nhóm Hải Âu là cho tụi nó về nhà thằng Mạnh trước, còn ba lô quần áo từ từ lấy lại sau cũng được. Nhưng lời nói chưa kịp thốt ra khỏi miệng, Quý ròm bỗng khựng lại.

Vẻ mặt vốn tươi tỉnh của anh thủ lĩnh nhóm Hải Âu trước mặt nó tự dưng trở nên rất khó coi. Nụ cười vừa nở ra trên môi anh thình lình biến mất, thay vào đó là vẻ căng thẳng khiến các thớ thịt trên mặt như đột ngột cứng lại một cách kỳ dị.

Quý ròm ngạc nhiên nhìn theo hướng mắt của anh. Và vừa quay đầu, nó nhận ngay ra một bóng người đang hớt hải băng qua lối đi rải sỏi giữa các bồn hoa, xông xộc tiến vào quán.

Chương 7

Tuy không nhớ rõ mặt mày nhưng chỉ cần nhìn bộ quần áo mặc trên người, Tiểu Long, Quý ròm và nhỏ Hạnh đã nhận ngay ra người thanh niên vừa bước vào quán là ai. Câu hỏi của anh thủ lĩnh nhóm Hải Âu càng củng cố thêm phán đoán của tụi nó. Đợi cho người thanh niên tới gần, anh thủ lĩnh mới nơm nớp hỏi ngay:

- Có chuyện gì thế Việt? Chiếc ba lô đâu?

Đến lúc này, bọn Quý ròm mới tái mặt phát giác ra anh thanh niên tên Việt chỉ đi ta không. Trước những đôi mắt tròn xoe của tất cả những người có mặt quanh bàn, anh chàng tên Việt lấp bắp đáp, không cả kịp gạt mồ hôi đang chảy ròng ròng trên cổ:

- Mất rồi!

Trong khi Tiểu Long, Quý ròm và nhỏ Hạnh giật bắn như ngồi phải lửa thì anh thủ lĩnh đứng bật dậy, sùng sốt:

- Cậu nói gì thế? Sao lại mất?

Mặt anh Việt méo xệch:

- Tôi cũng chả rõ sao lại mất!

- Bạn định đùa tụi này đấy hả! - Cô gái đội nón trắng trong nhóm cười cười lên tiếng - Bạn giấu ở đâu thì đem ra đây! Đừng làm cho các bạn trẻ của chúng ta lo lắng nữa!

Anh Việt kéo ghế ngồi xuống giọng thiểu não:

- Tôi đùa với các bạn làm gì! Tôi đã đánh mất chiếc ba lô đó thật rồi!

Nhìn nét mặt sượng sùng của anh Việt, nhỏ Hạnh biết ngay là anh không đùa.

- Thế thì chết tụi em rồi! - Nó bật kêu lên hốt hoảng - Toàn bộ quần áo của tụi em đều bỏ cả trong chiếc ba lô ấy đấy!

- Em đừng lo! - Anh Việt cười gượng - Thế nào rồi anh cũng sẽ tìm ra cho tụi em!

- Nhưng làm sao cậu lại để mất chiếc ba lô ấy được? - Anh thủ lĩnh lại nóng nảy hỏi tiếp - Ai đã lấy mất của cậu?

Anh Việt bứt tai:

- Nếu biết ai lấy thì còn nói làm gì! Tôi đã thăm hỏi và lùng sục suốt mấy tiếng đồng hồ mà vẫn không biết được ai là thủ phạm!

Nếu anh Việt bứt tai thì anh thủ lĩnh vò đầu, mặt anh nhăn như bị:

- Thật không hiểu nổi! Chiếc ba lô to tướng như thế, người ta giật ngay trên tay cậu mà cậu không nhìn thấy kẻ nào động thủ quả là kỳ quái!

- Hắn không giật chiếc ba lô trên tay mà giật từ trên....mặt đất! - Anh Việt phân trần bằng giọng ảo não.

Mọi người ngồi quanh bàn bây giờ đã chồm cả tới trước. Lời thanh minh của anh Việt khiến câu chuyện

càng lúc càng trở nên ly kỳ. Anh thanh niên tóc rẽ giữa ngồi kể anh thủ lĩnh như không nhận được nữa. Anh ngộ ngậy cô:

- Tụi này chả hiểu gì cả! Chiếc ba lô đang ở trên vai bạn cơ mà! Hay là lúc ấy bạn đang kéo lê chiếc ba lô trên mặt đường?

Câu hỏi của anh thanh niên rõ có ý bông đùa. Nhiều người mỉm cười. Riêng anh Việt không cười. Dường như anh cũng muốn cười nhưng không cười nổi. Anh nói, bằng giọng của một bị cáo khai báo trước tòa:

- Trong hèm có một sợi dây.

- Một sợi dây?

Cả ba, bốn cái miệng cùng hỏi.

Nhìn vẻ mặt ngơ ngác của họ, anh Việt biết ngay là họ không hiểu cái sợi dây có vai trò quan trọng như thế nào trong câu chuyện ba lô này. Vì vậy anh tặc lưỡi nói thêm:

- Một sợi dây thừng chằng sát mặt đất!

Vẫn một câu nói không đầu không đuôi. Phải vất vả lắm người nghe mới lờ mờ hiểu ra sự liên quan giữa sợi dây với chiếc ba lô. Anh thủ lĩnh liếm môi:

- Và cậu vương phải sợi thừng chết tiệt đó?

Anh Việt nhún vai:

- Tôi vương phải sợi thừng hay sợi thừng vương phải tôi thì cũng chẳng có gì khác nhau! Kết thúc ắt nhiên là một cú lộn mèo!

- Và chiếc ba lô lập tức văng tuốt ra xa?

- Không sai! Xa đến mức không thể nào xa hơn!

Anh thủ lĩnh thở dài:

- Và khi cậu lóp ngóp bò dậy và ngoảnh đầu ra phía sau ...

- Thì chiếc ba lô đã biến mất! - Anh Việt rầu rĩ tiếp lời.

Trong khi mọi người đang ngẩn ra trước diễn biến bất ngờ của câu chuyện thì Quý ròm vùng kêu lên:

- Vô lý! Cực kỳ vô lý!

Anh thủ lĩnh đánh mắt sang Quý ròm:

- Em không tin câu chuyện vừa rồi sao?

- Không phải là em không tin! - Quý ròm nuốt nước bọt - Nhưng nếu quả thật sự việc diễn ra đúng như vậy thì khó mà hiểu nổi!

Anh chàng tóc rẽ giữa khịt mũi:

- Em cho là tên giật dụa ra tay quá nhanh?

- Đúng thế! - Quý ròm gật đầu - Nhưng nếu chỉ có vậy vẫn còn có thể hiểu được! Đằng này anh Việt không chỉ chạy một mình. Đằng sau anh khoảng vài chục mét là Tiểu Long đang cật lực đuổi theo. Thủ phạm ra tay đánh cướp chiếc ba lô ngay quãng giữa, lại giữa ban ngày ban mặt, mà kẻ chạy trước không hay kẻ chạy sau không thấy thì quả là khó tưởng tượng nổi!

Nhận xét của Quý ròm khiến những người có mặt đều có cảm giác lạnh lạnh sau lưng. Ủi nhỉ, nếu trên đời có một kẻ trộm ra tay thần tốc như thế thì những người lương thiện đến méo mặt với hắn ta mất! Và công an có lẽ cũng đành bó tay!

- Quả nó khó tưởng tượng nổi thật! - Anh Việt tiu ngiu nói - Nhưng dù vậy cái chuyện không thể tưởng tượng được ấy cũng đã xảy ra!

Thần sắc khổ sở của anh Việt làm động mỗi từ bi bác ái trong lòng nhỏ Hạnh. Nó đẩy gọng kính trên sống mũi và day sang Quý ròm, thủng thỉnh nói:

- Nhưng Quý đừng quên rằng tên giật dọc ra tay ngay khi anh Việt vừa ngoặt vào hẻm, lúc đó Tiểu Long còn ở ngoài đường lộ chưa kịp vào tới...

Nhỏ Hạnh định phản bác lập luận của Quý ròm đề bênh vực cho anh Việt. Nhưng nó mới nói nửa câu, Quý ròm đã nhún vai cắt ngang:

- Vấn đề không phải là tại sao không ai nhìn thấy tên trộm lúc hắn ra tay, mà tại sao không ai nhìn thấy bóng dáng hắn lúc hắn bỏ chạy! Đằng trước có anh Việt, đằng sau có Tiểu Long, sau nữa là tôi và Hạnh, tên trộm tâu thoát ngả nào cũng không thể qua mắt mọi người được, trừ phi hắn biết tàng hình cùng chiếc ba lô!

Cô gái mặc áo pull vàng ngồi cạnh anh Việt ngập ngừng lên tiếng:

- Có thể có một ngã rẽ nào đó!

Quý ròm lắc đầu:

- Em đã quan sát kỹ! Con hẻm tụi em chạy qua không có bất cứ ngã rẽ nào! Ngã rẽ nằm ở phía trước, chỗ có bức tường chắn ngang!

- Đúng vậy! - Anh Việt gật đầu xác nhận - Chỗ tôi bị vấp té không hề có ngõ ngách nào cả! Tôi đã quan sát hiện trường cả buổi vẫn chẳng khám phá ra dấu vết gì!

Anh thanh niên tóc rẽ giữa mỉm cười:

- Hay đó chỉ là sợi thừng bọn trẻ chơi nhảy dây?

Biết anh thanh niên nói đùa, Quý ròm tủm tỉm:

- Không phải đâu! Em chẳng nhìn thấy đứa trẻ nào lảng vảng ở đó. Chỉ có tụi em nhưng tụi em lại không biết chơi nhảy dây. Hơn nữa trò nhảy dây không có tiết mục làm biến mất đồ đạc của người khác.

Không khí căng thẳng như chùng xuống một chút sau những câu bông đùa. Nhưng nó đã lại nóng bỏng lên ngay với thắc mắc của Tiểu Long:

- Em cũng không hiểu tại sao tên giật dọc kia lại biết trước anh Việt sẽ chạy vào ngõ hẻm đó!

Một lần nữa, mọi người lại ngơ ngác nhìn nhau. Sự thông minh đột xuất của Tiểu Long khiến ai nấy đều

cảm thấy như mình vừa sa xuống lầy.

- Ủ nhỉ! - Anh Việt ngây mặt lăm bằm - Làm sao tên giật dọc lại biết tôi sẽ ngoặt vào con hẻm đó mà chẳng dây thừng đón sẵn?

Cô gái đội nón trắng bắn khoả tiếp lời:

- Thậm chí hần cũng không thể tiên đoán sẽ có một vụ trộm ba lô xảy ra ở bến xe!

Anh chàng tóc rẽ giữa rứt cổ:

- Thế mà chuyện lại xảy ra cứ như trong mơ! Hần ta đã tính toán tỉ mỉ thời gian, địa điểm và đã hành động gọn gàng, chính xác và vô cùng nhanh nhẹn!

- Các cậu đừng thần thánh hóa tên trộm như thế! - Anh thủ lĩnh nhăn nhó - Có thể tất cả chỉ là chuyện tình cờ! Một sợi dây chằng giữa đường có thể là một trò nghịch ngợm! Nhưng khi chiếc ba lô của Việt văng ra, kẻ nghịch ngợm kia bỗng nảy ra ý định đánh cắp! Ở đây chẳng có sự tính toán hay sắp đặt sẵn gì sất! Tình cờ, hoàn toàn tình cờ thôi!

Anh thủ lĩnh nhân mạnh những chữ cuối câu như cố xua tan sự lo lắng của mọi người trước tên trộm vô hình nọ. Phỏng đoán của anh thủ lĩnh nhóm Hải Âu không phải là những suy luận vớ vẩn. Quý ròm nghe rõ những tiếng thở phào chung quanh. Quý ròm cũng thở, nhưng không thở phào. Nó thở dài:

- Giả dụ mọi việc xảy ra đúng như thế thì tên trộm đột xuất nọ cùng chiếc ba lô đã biến đi đâu trong con hẻm chật hẹp đó?

Câu hỏi oái oăm của Quý ròm kéo mọi người về với thực tại. Và ai nấy đều nhanh chóng hiểu rằng câu chuyện về chiếc ba lô bị đánh cắp chưa có gì sáng tỏ cả. Một con người và một chiếc ba lô không phải là những cây kim hay những hạt cát. Vậy thì con người đó và chiếc ba lô đó đã bốc hơi đằng nào? Anh thủ lĩnh trầm ngâm một lúc rồi tặc lưỡi đứng dậy:

- Chúng ta đi! Thế nào chúng ta cũng phải đến tận nơi quan sát mới xong!

Rồi anh nói thêm, giọng quả quyết:

- Từ giờ cho đến tối chúng ta phải bằng mọi cách đem về chiếc ba lô cho các bạn trẻ!

Chương 8

Lời nói của anh thủ lĩnh nhóm Hải Âu nghe chắc như đinh đóng cột. Nhỏ Hạnh tuy không tin tưởng lắm nhưng nó không dám hỏi lại. Chuyện đánh cặp chiếc ba lô của tụi nó do nhóm Hải Âu bày ra, không ngờ cuối cùng “lộng giả thành chân”: “Trời chơi hấp dẫn” này đang diễn tiến suôn sẻ, nửa chừng bỗng hóa thành chuyện thật khiến ai nấy dờ khóc dờ cười. Con hẻm khi mọi người kéo nhau đến vẫn vắng vẻ như lúc xảy ra sự cố. Tuy hẻm nằm không xa bến xe là bao nhưng do trái đường nên thừa thớt người qua lại. Tọa lạc cuối hẻm có lẽ là một cơ quan quan trọng nào đó nên khuôn viên có bờ tường dài bao quanh. Trên bức tường lúc này vẫn còn bài thơ “Rẽ vào trong hẻm vắng. Tìm trái chín trên cành...” nằm ngơ ngác.

Hai bên hẻm là nhà. Nhưng hai dãy nhà hai bên đầu lưng vào con hẻm, mặt tiền nhà quay ra hướng ngược lại, điều đó cũng góp phần giải thích tại sao con hẻm này ít người lai vãng. Tất nhiên nhà nào cũng có cửa sau, loại cửa một cánh, nhưng mọi cánh đều đóng im ỉm. Có lẽ buổi tối người ta mới mở cửa ra ngoài khi cần đổ rác vào những chiếc thùng đặt nắp kê dọc tường nhà.

- Cậu bị vướng dây chỗ nào đâu? - Anh thủ lĩnh hỏi.

Anh Việt chỉ tay xuống đất:

- Ngay ở đây nè!

Sợi dây thừng bây giờ hẳn nhiên không còn ở chỗ cũ nhưng mọi người đều có thể đoán ra sợi dây quái nọ được cột vào đâu. Mé bên trái có một thân cây cụt, mé bên phải nhô lên một cây cọc sắt được chôn sát chân tường, chủ nhà dùng để buộc thùng rác vào đó, sợ lũ chó hoang ban đêm sục sạo làm đổ thùng hoặc thậm chí tha cả chiếc thùng đi.

Sau khi xác định vị trí “hiện trường”, anh thủ lĩnh chấp tay sau lưng đi lu đi tới, mắt không ngừng đảo quanh dò xét như cố tìm xem cái tên cướp cạm đó sau khi đánh thó chiếc ba lô đã chui vào xó xỉnh bí mật nào. Tiểu Long, nhỏ Hạnh, Quý ròm và các anh chị còn lại trong nhóm Hải Âu cũng vội vàng tản ra bốn phía, láo liên dòm dõ. Trông bộ tịch lúc này của mọi người, tưởng như tên giật dọc đang còn ẩn nấp đâu đó để chờ bị tóm cổ chứ không phải đã cao chạy xa bay.

- Đúng là chẳng có một góc ngách nào để tên trộm lẩn đi được! - Anh chàng tóc rẽ giữa nhíu mày nói.

Anh Thủ lĩnh hẳn nhiên nghe rõ lời nhận xét của bạn. Nhưng anh không tỏ phản ứng gì, mặt mày vẫn tiếp tục trầm tư.

Tiểu Long chép miệng:

- Chẳng lẽ hắn có thuật phi thân?

- Phi thân? - Anh Việt ngạc nhiên.

Tiểu Long gật đầu:

- Người có thuật phi thân có thể nhảy qua nóc nhà!

Trong khi anh Việt bán tín bán nghi không rõ Tiểu Long nói thật hay nói đùa thì Quý ròm bĩu môi:

- Có mày phi thân thì có!

Tiểu Long nheo mắt:

- Mày không tin con người ta có thể phi thân?

- Thuật phi thân chỉ có trong phim Hồng Kông thôi! - Quý ròm khịt khịt mũi - KHÔNG ai có thể nhảy qua mái nhà! Tên nọ chỉ có thể chuồn vào trong thôi!

Vừa nói Quý ròm vừa chỉ tay vào cánh cửa kế cây cọc sắt buộc thùng rác.

- Anh cũng nghĩ thế! - Anh thủ lĩnh đột ngột lên tiếng - Con đường duy nhất mà kẻ trộm ba lô có thể tẩu thoát chính là cánh cửa này! Chỉ có điều đó mới giải thích được tại sao hắn biến mất một cách nhanh chóng như vậy!

Lúc này mọi người đã đứng tùm lại một chỗ. Nghe anh thủ lĩnh nói vậy, anh Việt mừng rỡ “à” lên một tiếng:

- Đúng rồi! Có thể mà tôi chẳng nghĩ ra!

Nhỏ Hạnh nói giọng an ủi:

- Thì bây giờ chúng ta đã nghĩ ra rồi!

Anh Việt đưa tay lên cốc đầu, tất nhiên là đầu anh chứ không phải đầu nhỏ Hạnh, giọng tiếc rề:

- Bây giờ thì e rằng đã muộn! Nếu nghĩ ra điều này ngay lúc đó thì khi các em đọc xong bài thơ và bỏ đi, anh xộc ngay vào ngôi nhà này có khi đã tìm thấy chiếc ba lô rồi không chừng!

Nhỏ Hạnh bắt giác nghe bụng mình thót lại:

- Anh cho rằng chiếc ba lô của tụi em bây giờ không còn ở trong ngôi nhà này hay sao?

- Anh nghĩ thế! - Anh Việt đáp bằng giọng buồn rầu - Chẳng tên trộm nào dại đột cất giữ “tang vật” kè kè bên người trong một thời gian dài như thế!

- Ta cứ vào đó thử xem! Biết đâu lại chẳng tìm thấy một dấu vết nào đấy!

Anh thủ lĩnh khoát tay nói. Rồi anh quay sang Tiểu Long và nhỏ Hạnh:

- Hai em đi với anh!

Tiểu Long thao láo mắt:

- Đi đâu ạ?

- Thì đi vào trong ngôi nhà này chứ đi đâu! - Nhỏ Hạnh thúc vào hông bạn.

- Làm thế sao được! - Tiểu Long kêu lên - Ai người ta chịu nhận mình là kẻ cắp! Và người ta cũng chẳng đời nào trả lại chiếc ba lô cho tụi mình đâu!

- Rõ là đồ ngốc tử! - Quý ròm đứng bên găm gù, không được anh thủ lĩnh gọi đi cùng, nó đã ầm ục sấn - Ai bảo mày là vào đó để đòi lại chiếc ba lô?

Tiểu Long lại giương mắt ếch:

- Không phải thế ư?

- Tất nhiên là không phải! - Anh thủ lĩnh mỉm cười - Anh em mình chỉ giả vờ vào đó hỏi thăm nhà người

quen rồi nhân tiện dò xét thôi!

Như hiểu ra, Tiểu Long gật đầu cười lỏn lén và cùng với nhỏ Hạnh lẻo đẻo đi theo anh thủ lĩnh.

Tất nhiên để “xâm nhập” được vào ngôi nhà khả nghi đó, cả ba phải đi ngược ra đường lộ, vòng tới phía cửa trước. Những người còn lại kể cả Quý ròm cũng nhanh chóng rút lui theo. Cả bọn kéo ra ngồi trên chiếc jeep lùn của nhóm Hải Âu đỗ ngoài đầu hẻm, chờ kết quả.

Trái với suy đoán của anh thủ lĩnh, Tiểu Long và nhỏ Hạnh, “ngôi nhà khả nghi” cửa mở toang. Từ xa, ba người đã nhìn thấy một cụ già đang ngồi đánh cờ một mình trên chiếc đi-văng kê trước hiên. Có lẽ ban trưa trời nóng cụ không ngủ được nên ra đây ngồi, vừa nghịch cờ vừa hóng gió.

Ông cụ rất đẹp lão, tóc râu bạc trắng nhưng da dẻ lại hồng hào, nom giống hệt những ông tiên trong tranh vẽ. Phong thái đĩnh đạc, vẻ tiên phong đạo cốt của cụ già khiến ba người bọn Tiểu Long tuy không nói ra nhưng ai nấy đều biết ngay là mình nhầm. Một ông tiên thanh nhã như vậy không thể nào là kẻ trộm, cũng không thể nào là người chứa chấp hoặc đồng lõa với kẻ trộm. Anh thủ lĩnh định bảo hai đứa trẻ quay gót thì ông cụ bỗng ngược lên:

- À, ba cháu nhỏ! Các cháu định đi tìm ai phải không?

Ông cụ tuổi tác hẳn trên tám mươi, ông gọi bọn ba người trước mặt là “cháu nhỏ” không có gì sai. Nhưng thấy anh thủ lĩnh nhóm Hải Âu tự xưng được liệt hàng “cháu nhỏ” ngang với mình và Tiểu Long, nhỏ Hạnh không nhìn được, bật cười khúc khích. Anh thủ lĩnh khẽ trừng mắt nhìn nhỏ Hạnh, rồi quay về phía cụ già, lễ phép:

- Dạ, tụi cháu định tìm nhà người quen!

Ông cụ vẫn vui vẻ:

- Người quen của các cháu tên gì?

- Dạ, tụi cháu tìm nhà ông Sáu Giảng ạ!

Dĩ nhiên Sáu Giảng là cái tên hoàn toàn bịa đặt. Ông cụ không rõ có biết được “âm mưu” của bọn trẻ không mà thấy ông cau mày lăm lăm:

- Sáu Giảng hả? Ủ, cái tên này nghe quen đây!

Tuy ông cụ tự nói với mình nhưng vì đứng gần, bọn Tiểu Long đều nghe rõ. Và vì nghe rõ, ba người liền ngơ ngác ngó nhau. Tất nhiên mỗi người ngơ ngác mỗi kiểu. Tiểu Long ngơ ngác nghĩ: Anh thủ lĩnh nhóm Hải Âu bảo sẽ bịa ra tên một ai đó để hỏi thăm sao bỗng dưng ảnh lại đổi ý hỏi thăm người thật vậy không biết? Anh thủ lĩnh ngơ ngác nghĩ: Không ngờ cái tên mình bịa ra lại trùng với người thật, thế có chết không cơ chứ! Nhỏ Hạnh thì ngơ ngác nghĩ: May mà Sáu Giảng là một người khác, chứ nếu ông cụ ngồi trước mặt đúng tên Sáu Giảng thì cả bọn chắc khóc thét!

Trong khi cả ba đang ngơ ngác đứng ngay cán cuốc chờ ông cụ nói tiếp thì một thằng bé từ trong nhà lon ton chạy ra. Đang định nói gì đó với ông cụ, sức nhận ra bọn Tiểu Long đứng lố nhố trước cửa, thằng bé khựng lại một thoáng rồi quay nhìn ông cụ, rút rè hỏi:

- Khách của nhà ta hở nội?

Hóa ra đây là cháu nội của ông cụ. Bọn Tiểu Long thăm nghĩ và tò mò quan sát thằng bé. Thằng bé trạc mười một, mười hai tuổi, mặc đồng phục học sinh, có lẽ đi học về từ trưa đến giờ lười thay ra. Mặt mũi nó sáng sủa, lanh lợi, ánh mắt đen láy và hàng mi hay chớp chớp cho biết nó là chúa nghịch ngợm, nhưng

dù vậy nó vẫn không giống một tên trộm cắp chút nào.

Ông cụ lắc đầu trả lời cháu:

- Không phải! Các anh chị này tìm nhà người quen! Cháu biết ở xóm ta có ai tên là Sáu Giảng không?

- Sáu Giảng ư?

Thằng bé hỏi lại, vừa hỏi nó vừa liếc trộm về phía những người lạ. Ông cụ gật đầu:

- Ừ, Sáu Giảng! Ông cứ thấy ngờ ngợ...

Thằng bé nhú mồm một thoáng bỗng reo lên:

- A, cháu nhớ rồi! Ở dãy nhà phía sau có một bác tên Giảng!

Rồi nó ngập ngừng nói thêm:

- Nhưng không biết có phải là bác Sáu Giảng hay không!

- Thế thì đúng rồi! - Ông cụ nói, vẻ hớn hờ - Nếu gần đây có một người tên Giảng thì chắc chắn ông ta là Sáu Giảng!

Rồi quay lại phía bọn Tiểu Long, ông cụ hấp háy mắt:

- Các bạn nhỏ cứ đi vòng sang bên kia! Nếu thực sự có một người tên Sáu Giảng thì ắt ông ta ở dãy nhà phía sau!

Câu nói của ông cụ khá thâm thúy nhưng ngay lúc đó anh thủ lĩnh, Tiểu Long và nhỏ Hạnh đều không nhận ra. Mãi về sau này, khi nhớ lại cuộc gặp gỡ ly kỳ này, nhỏ Hạnh mới hiểu bản thân câu nói “Nếu thực sự có một người tên Sáu Giảng...” của ông cụ đã bộc lộ sự chế giễu rõ ràng.

Sau khi nghe ông cụ chỉ dẫn, Tiểu Long và nhỏ Hạnh lặng lẽ theo chân anh thủ lĩnh quay lại chỗ chiếc jeep lùn.

- Ta không đi tìm ông Sáu Giảng sao? - Tiểu Long ngạc nhiên hỏi khi thấy anh thủ lĩnh chẳng tỏ vẻ gì muốn đi vòng sang dãy nhà bên kia theo hướng dẫn của ông cụ khi nãy.

- Không!

Anh thủ lĩnh đáp, ngắn gọn và chán chường.

Nhỏ Hạnh nhìn Tiểu Long, giọng châm chọc:

- Chúng ta đi tìm chiếc ba lô chứ đâu có đi tìm ông Sáu Giảng!

Nó định nói thêm là cái ông Giảng nào đó với cái tên Sáu Giảng do anh thủ lĩnh bịa ra chỉ là sự trùng hợp ngẫu nhiên nhưng nó chợt nhận ra chiếc jeep lùn đã ở ngay trước mặt.

- Thế nào? Có phát hiện được gì không?

Khi thấy ba người lục tục quay ra, mọi người xúm lại rồi rít hỏi.

- Chẳng có gì đặc biệt! - Anh thủ lĩnh uể oải đáp - Ngôi nhà đó hoàn toàn không liên can gì đến vụ chiếc ba

lô bị đánh cắp!

- Thế thì lạ thật! - Anh Việt nhún vai - Nếu tên giặc dộc không chạy vào nhà đó thì hẳn biến đi đường nào?

Thắc mắc chính đáng của anh Việt rơi tõm vào khoảng không. Chẳng ai trả lời. Nói chính xác là chẳng ai có khả năng trả lời. Cách đây mười lăm phút, anh thủ lĩnh còn tin rằng tên trộm ba lô đã lẻn vào ngôi nhà có cây cọc sắt buộc thùng rác. Nhưng sau khi gặp hai ông cháu chủ nhân ngôi nhà nọ, phỏng đoán của anh bắt ngờ bị phá sản. Anh nhìn anh Việt, giọng thần thờ:

- Thú thật với cậu là đầu óc mình bây giờ chẳng thể nghĩ được một điều gì ra hồn cả! Mọi sự cứ rối tung cả lên!

- Thế bây giờ chúng ta phải làm gì?

Anh thủ lĩnh khoát tay:

- Cứ quay về trụ sở rồi tính!

- Quay về trụ sở?

Anh Việt chưng hửng hỏi lại, giọng hốt hoảng. Điều đó cũng dễ hiểu: chính anh là người đã đánh mất chiếc ba lô của bọn Quý ròm, anh không muốn quay về khi cuộc điều tra chưa có kết quả.

- Ở lại đây cũng chẳng làm được gì! - Như đọc thấy sự áy náy trong mắt người đối diện, anh thủ lĩnh ôn tồn giải thích - Về trụ sở, chúng ta sẽ bàn tính lại! Có khi ta phải xoay xở cách khác!

- Nhưng...

Anh Việt thốt lên một tiếng rồi im bặt, trông anh có vẻ thiếu tin tưởng.

- Nhưng sao?

Giọng lúng túng, phải khó khăn lắm anh Việt mới bộc lộ được nỗi băn khoăn của mình:

- Chúng ta đã hứa với các bạn trẻ từ giờ đến tối sẽ tìm lại được chiếc ba lô...

- Cậu đừng lo! - Anh thủ lĩnh mỉm cười - Khi tôi nói quay về trụ sở để tính kế khác không có nghĩa là tôi để sự việc lại ngày mai đâu! Mà có muốn để lại ngày mai cũng không được, ngay tối nay các bạn trẻ của chúng ta đã cần quần áo mặc rồi!

Rồi cúi nhìn đồng hồ nơi tay, anh giục:

- Thôi, lên xe đi! Chúng ta chỉ còn vài tiếng đồng hồ nữa để hành động thôi!

Không đợi nhắc đến lần thứ hai, mọi người lục tục trèo lên chiếc jeep lùn. Chiếc jeep này chắc còn lại từ hồi chiến tranh, đã cũ kỹ nhưng máy móc chưa đến nỗi nào. Nhóm Hải Âu phết cho chiếc xe một lớp sơn màu tím nên trông nó tươi tắn và khá vui mắt.

Ở băng ghế trước có ba người. Anh chàng tóc rẽ giữa cầm lái. Quý ròm và anh thủ lĩnh ngồi kế bên. Ở phía sau nhỏ Hạnh và Tiểu Long chen chúc với anh Việt và hai cô gái trong nhóm Hải Âu.

Mọi người vừa yên chỗ, chiếc xe đã gầm gừ, nồn nóng lao vút đi. Dường như anh chàng tài xế hiểu rằng mỗi phút giây lúc này đều vô cùng quý báu. Khi xe bắt đầu ngoặt vào con đường có ngôi trường quen

thuộc, bọn Quý ròm lập tức nhận ra ngay. Quý ròm định chỉ chữ “NEWS” nơi trụ cổng và bình luận gì đó, nhưng nó mới đưa tay lên nửa chừng, ngời trường đã rơi lại phía sau trong chớp mắt.

Chiếc jeep lùn cứ lầm lũi phóng. Nhà cửa, cây cối hai bên đường nhoang nhoáng lùi ra sau. Trong tích tắc, chiếc jeep đã vượt qua chiếc xe bánh mì. Lần này, rút kinh nghiệm, khi thấy bức tường có hàng chữ “Nhóm Hải Âu đợi quý khách ở quán kem Bốn Mùa trên đường Trần Phú!” thấp thoáng từ xa, Quý ròm đã lật đật chỉ tay, lém lỉnh nói:

- Mật mã “bí hiểm” kiểu này thú thật tụi em mới thấy đây là lần đầu!

Quý ròm vừa nói xong, chiếc jeep đã trờ tới ngang bức tường và những thành viên trong nhóm Hải Âu ngạc nhiên ngoảnh cổ dòm. Khi hàng chữ rõ mồn một kia đập vào mắt mọi người, nhiều tiếng “a” sừng sốt đồng loạt vang lên và chiếc jeep bắt thần thảng “két” một cái nghe muốn rợn người. Bọn Quý ròm chưa kịp hiểu ra chuyện gì thì anh thủ lĩnh mặt mày tái xám, lạc giọng kêu lên:

- Trời đất! Hàng chữ này đâu phải của tụi anh!

Chương 9

Tiếng kêu của anh thủ lĩnh nhóm Hải Âu không khác gì tiếng sét đánh ngay màng tang Tiểu Long, Quý ròm và nhỏ Hạnh. Miệng mồm đứa nào đứa nấy há hốc, quai hàm cứng đờ như bị trúng gió độc.

Rõ ràng hồi trưa tụi nó đã lần theo dấu vết của những bức mật thư để tìm ra hàng chữ này và cũng chính nhờ hàng chữ này tụi nó mới dò được tới quán kem Bốn Mùa, vậy mà bây giờ nhóm Hải Âu bảo đây là thứ giả mạo, bảo tụi nó không chờ người ra sao được!

Nhưng tụi Quý ròm ngơ ngẩn một thì nhóm Hải Âu ngơ ngẩn mười. Anh thủ lĩnh, anh chàng tóc rẽ giữa, anh Việt và hai cô gái ở băng sau vội vàng nhảy xuống khỏi xe, kéo rốc tới chỗ bức tường, mười con mắt nhìn chòng chọc vào hàng chữ như muốn xoi thùng cả vách. Anh Việt mặt không giấu vẻ kinh nghi:

- Lạ thật! Ở đâu ra những hàng chữ lạ lùng này vậy kìa?

Cô gái mặc áo pull vàng rùng mình nói:

- Lại còn biết rõ chúng ta đang ở quán kem Bốn Mùa nữa!

Còn anh tài xế tóc rẽ giữa thì không ngừng lúc lắc đầu:

- Kỳ quái! Thật quá sức kỳ quái!

Tiểu Long rụt rè hỏi:

- Bộ hàng chữ này không phải do các anh chị viết thật hả?

- Dĩ nhiên rồi! Anh Việt đáp, giọng chưa hết thẳng thốt.

Anh thủ lĩnh này giờ không nói gì, nhưng cặp lông mày anh nhăn tít còn môi thì mím lại. Cô gái đội nón trắng, từ lúc ở quán kem đến giờ nhỏ Hạnh chưa một lần thấy cô bỏ nón ra khỏi đầu, nhìn anh thủ lĩnh, hoang mang hỏi:

- Thế này là thế nào hở anh Thức?

Anh thủ lĩnh, bây giờ là anh Thức, dường như không nghe câu hỏi của cô gái. Trán anh càng lúc càng cau lại, vẻ mặt nom vô cùng khó coi. Mỗi một lúc anh mới lẩm bầm như tự nói với mình:

- Hay là...

- Hay là sao?

Cô gái đội nón trắng hỏi dồn. Lúc này mọi người đã đứng vây lấy anh, mắt nhìn lom lom, nín thở chờ đợi. Anh Thức khẽ đảo mắt một vòng, giọng phân vân:

- Tôi nghĩ có thể đây là trò tình quái của nhóm Mèo Rừng!

Câu nói của anh Việt làm cô gái đội nón trắng ngẩn người:

- Anh muốn nói đến nhóm du khảo của Nhà văn hóa Thanh Niên thành phố Hồ Chí Minh à?

Anh Thức chưa kịp trả lời thì cô gái áo pull vàng đã lắc đầu:

- Không thể như thế được! Theo giao ước giữa hai bên, bọn họ và nhóm chúng ta chỉ gặp nhau mỗi năm

một lần, nhưng hôm nay đâu đã đến kỳ hạn!

- Đó chỉ là cuộc gặp gỡ chính thức! - Anh chàng tóc rẽ giữa hăng giọng - Ngoài ra, đâu có ai cấm nhóm Mèo Rừng đến Vũng Tàu!

Rồi anh thùng thình nói thêm, với cái giọng ung dung của một người mắt thấy tai nghe mọi chuyện:

- Họ đã đến, họ đã tình cờ phát hiện ra trò chơi của chúng ta và họ đã ra tay làm cho mọi thứ rối tung cả lên, tóm lại là hiện nay họ đang ở quanh đâu đây, họ đang âm thầm theo dõi và cười nhạo về hoàng hốt của chúng ta...

Chả ai biết những điều anh chàng tóc rẽ giữa vừa nói có thật hay không nhưng nghe vậy ai nấy đều không hện mà cùng dáo dác nhìn quanh. Anh Việt trấn tĩnh lại trước tiên.

- Chỉ giới tưởng tượng! - Anh nhún vai - Nhóm Mèo Rừng đâu phải là thần thánh! Tôi không tin chúng ta đã lọt vào...túi áo của họ một cách dễ dàng như thế!

Trong khi Quý ròm và nhỏ Hạnh còn mãi đắm chiêu với những ý nghĩ trong đầu thì Tiểu Long lại ngây ngô hỏi:

- Thế toàn bộ bốn bức mật thư của các anh đều là giả hết hay sao?

Thắc mắc của Tiểu Long khiến anh Thức giật bắn:

- Bốn bức mật thư? Tại sao lại là bốn bức mật thư?

Mặt Tiểu Long bắt giắc thuồn ra. Nó không hiểu anh thủ lĩnh nhóm Hải Âu muốn nói gì. Cô gái áo pull vàng bàng hoàng lặp lại:

- Ủi, tại sao lại là bốn bức mật thư?

Đúng vào lúc Tiểu Long sắp sửa biến thành thằng người gỗ Pinocchio, nhỏ Hạnh kịp thời lên tiếng cứu bồ. Nó nói:

- Thì bốn bức mật thư là bốn bức mật thư chứ là sao ạ! - Rồi nó nhanh nhẩu liệt kê - Một bức “Rẽ vào trong hẻm vắng ...” trên tường, một bức “Where is he?” trên cây, một bức “News” trên cổng trường, cộng thêm bức mật thư giả mạo này chả phải tổng cộng bốn bức là gì!

- Như vậy là không phải rồi! - Anh chàng tóc rẽ giữa vò đầu - Mật thư của tụi này có tất cả là bảy bức lận!

Tiểu Long, Quý ròm và nhỏ Hạnh, sáu con mắt và ba cái miệng lập tức vẽ thành hình chữ O:

- Bảy bức mật thư?

- Đúng thế! - Anh Thức gật gù - Nhưng ở đây, các em chỉ tìm thấy có ba bức. Và cuối cùng, hàng chữ giả mạo kia đã nói huych toẹt chỗ của bọn anh!

Câu chuyện càng lúc càng quái dị và rối rắm. Mọi người chưa kịp khám phá xong điều bí ẩn này đã xuất hiện điều bí ẩn khác, trong khi đó chiếc ba lô của bọn Quý ròm vẫn biệt vô âm tín khiến ai nấy lòng như lửa đốt. Sau một cái tặc lưỡi, anh Thức khoát tay:

- Chúng ta đi!

- Đi đâu? - Nhiều cái miệng vụt hỏi.

- Quay trở lại chỗ bức mật thư thứ nhất! - Anh Thức vừa bước về phía chiếc jeep vừa nói - Chúng ta chỉ có cách lần theo đường đi của các bạn trẻ để xem có phát hiện được điều gì chẳng!

Nhoáng một cái, mọi người đã ngồi yên vị trên xe. Chiếc jeep lùn quay đầu trở lại hướng cũ, vẫn lao đi với một vận tốc chóng mặt. Hẻm nhỏ, xe phải đỗ bên ngoài. Anh tài xế tóc rẽ giữa xuống xe sau cùng nhưng lại là người chạy đến bức tường trước tiên.

- Vẫn như cũ!

Khi mọi người lục tục đến nơi, anh quay lại nói.

- Thế nào? - Anh Thức nhìn bọn Quý ròm - Sau khi đọc xong bài thơ thì các em làm gì?

Anh hỏi hết như thầy giáo khảo bài. Nhỏ Hạnh mỉm cười:

- Tụi em “rẽ trái một trăm bước”!

- Hay lắm! Thế thì chúng ta cứ rẽ trái một trăm bước!

Như nhận được hiệu lệnh, mọi người liền rông rã kéo đi. Cũng như bài thơ trên bức tường, tấm “bảng quảng cáo” chữ xanh nền trắng vẫn còn treo lơ lửng trên thân cây.

Lần này không đợi anh thủ lĩnh nhóm Hải Âu vận hỏi, Quý ròm vọt miệng nói luôn:

- Sau khi bắt gặp tấm bảng này, tụi em tìm đến ngôi trường ngoài kia!

Anh Thức lại gật gù:

- Giỏi! Chúng ta sẽ đến ngôi trường đó!

Nói xong anh quay mình đi liền. Mọi người lật đật theo chân anh ngược ra đầu hẻm.

Khác với hồi trưa, lúc này bọn Quý ròm được đưa tới trường bằng xe jeep. Anh chàng tóc rẽ giữa lái xe thì phải biết, cứ gọi là thành thần. Mọi người ngồi chưa nóng chỗ, ngôi trường đã hiện ra trước mắt.

Tiểu Long, Quý ròm và nhỏ Hạnh nhảy vội xuống xe, băng lại chỗ trụ cổng. Ba đứa thở phào khi thấy cũng như hai bức mật thư trước, chữ “NEWS” trên cổng vẫn còn nguyên. Thế mà lúc ở trên xe tụi nó cứ nôm nớp sợ bọn học trò lớp chiều nghịch ngợm xóa đi.

Quý ròm xoay người lại, định bắt chước anh chàng tóc rẽ giữa nói “Vẫn như cũ” nhưng nó chưa kịp mở miệng, quai hàm đã cứng đơ.

Nhóm Hải Âu đi theo bọn Quý ròm bữa nay có cả thầy năm người. Nhưng trước mặt nó lúc này, năm người đó như đang bị Tôn Ngộ Không làm phép định thân. Mười cái cẳng chân như bị chôn xuống đất, chỉ có những đôi mắt là nhấp nháy và đang chiếu ra những tia nhìn kỳ dị.

- Ôi, chuyện gì đã xảy ra thế này? - Sau một thoáng sững sốt, Quý ròm định thần kêu lên.

Nhỏ Hạnh và Tiểu Long quay lại và cũng như Quý ròm, cả hai lập tức tròn tròn mắt:

- Có chuyện gì thế hở anh Thức?

Mặc cho bọn trẻ lên tiếng, anh thủ lĩnh nhóm Hải Âu vẫn đứng im, mắt ghim chặt vào trụ cổng như

không cách nào dời đi được. Chả rõ anh không nghe những câu hỏi hay anh không đủ sức để trả lời. Người trấn tĩnh đầu tiên là anh Việt. Nhưng anh cũng không thể nói được điều gì rành mạch. Mắt chớp lia, anh chớp máy môi và qua cách phát âm có thể đoán lười anh đang riu lại:

- Chữ... chữ... “n... e... w... s”...

Nhỏ Hạnh ngoái cổ nhìn lại chữ “NEWS” trên trụ cổng, rồi ngoảnh lại ngay:

- Thì chữ “news” chứ sao!

Đang nói, sực nhớ ra một chuyện, nó ngờ ngàng hỏi:

- Hay chữ “news” này cũng không phải do các anh viết?

Lần này cô gái mặc áo pull vàng trả lời thay anh Việt. Câu trả lời ra ngoài tiên liệu của nhỏ Hạnh:

- Không! Đây chính là mật thư của nhóm Hải Âu!

Ba đứa trẻ tự dưng có cảm giác như lạc vào giữa rừng rậm, nhìn bốn phía, thấy phía nào cũng tối mịt, giờ tay không thấy ngón. Những bí ẩn chung quanh những bức mật thư cu/a nhóm Hải Âu càng lúc càng mù mờ và lắt léo khiến đầu chúng cứ ong ong. Quý ròm liếm cặp môi khô rang:

- Nếu thế...

Anh Thức giờ tay, anh đã bắt đầu động đậy được:

- Chữ “news” này đúng là của các anh nhưng cái vòng tròn kia thì không phải!

- Không phải ư? - Nhỏ Hạnh ngơ ngác - Nếu không có vãi vòng tròn đó, tụi em làm sao biết đi về hướng nào?

- À, cái vòng tròn thì có! - Anh chàng tóc rẽ giữa bổ sung - Nhưng tụi anh không hề khuyên tròn chữ E mà viền quanh chữ W!

- Thì ra thế!

Quý ròm gật gù. Tới đây thì tụi nó mới vỡ lẽ. Cô gái áo pull vàng bước tới sát trụ cổng, đưa tay chỉ lên chữ “NEWS”:

- Các em xem đây thì biết! Bọn người phá bình kia chùi không sạch, đường viền của tụi này vẫn còn lưu lại đây nè!

Qua nhiên, có một vòng tròn mờ mờ bao quanh chữ W thật. Quý ròm gãi đầu hỏi:

- Thế lẽ ra tụi em phải đi về hướng tay hay sao?

- Còn lẽ ra với không lẽ ra gì nữa! - Anh chàng tóc rẽ giữa làu bàu - Chúng ta đi thử về hướng Tây thì rõ ngay thôi!

Nói xong, anh xăm xăm bước lại chỗ chiếc jeep, leo lên ngồi sau tay lái. Chiếc xe đưa bọn Quý ròm theo hướng ngược lại với hướng có chiếc xe bánh mì. Chạy chừng hai trăm thước, chiếc jeep đã tới một ngã tư. Anh Thức chỉ tay vào cái bùng binh xi măng nằm chính giữa ngã tư, mỉm cười nói:

- Các em có thấy gì đây không?

Theo tay chỉ của anh, bọn Quý ròm lò mắt dòm. Quả nhiên trên bùng binh những ký hiệu la lũng đang xếp thành một dãy dài: “FKAK QDIAN ZNIAVI DDI JWEE FNIUUOONOI FDIAAK IINIEENN QNNOOOII IIRAANN FIINIUUOOK ZNUUA!”

Tiểu Long rùng mình:

- Mật mã của cá anh chị đó ư?

- Ủ! - Cô gái áo pull vàng gật đầu, đắc ý đáp - Đây mới chính là mật thư của tụi này! Chứ không phải hàng chữ “Nhóm Hải Âu đợi quý khách...” vớ vẩn đằng kia đâu!

Tiểu Long không nén được tò mò:

- Thế hàng chữ này có nghĩa gì vậy?

Cô gái áo pull vàng chưa kịp mở miệng, Quý ròm đã thần nhiên đáp:

- Bức mật thư này nói: “Các bạn hãy đi về hướng Bắc thêm một trăm thước nữa!”

Sự nhanh nhẩu của Quý ròm khiến các thành viên trong nhóm Hải Âu xanh mặt. Chẳng ai ngờ bức mật thư họ phải vất óc suy nghĩ cả ngày trời lại chả gây khó khăn tẹo nào cho bọn trẻ này cả. Chỉ nhìn thoáng qua, Quý ròm đã đọc vanh vách nội dung bức mật thư cứ như đang đọc báo bảo đảm sao họ không ngây người báỉ phục cho được!

Khác với nhóm người này, mặt Tiểu Long và nhỏ Hạnh không xanh mà cũng chẳng xám. Tụi nó chả lạ gì thằng ròm, “vua giải câu đố” lừng danh, các tờ báo có mục “Nát óc” hoặc “Đố vui có thưởng” đều chạy mặt. Nếu Quý ròm không chán trò chơi này, các tờ báo chả biết đào đâu ra phần thưởng để trao quanh năm suốt tháng cho nó. Tiểu Long không ngạc nhiên. Nhưng nó lại thắc mắc:

- Mà dựa vào đâu mà đọc vèo vèo như thế?

- Có gì đâu! - Quý ròm chỉ tay vào hàng chữ trên bùng binh - Đây là loại mật thư viết bằng phương pháp thay thế, đại khái giống như kiểu chữ dùng trong điện tín vậy, nhưng phức tạp hơn!

Rồi trước miệng mồm há hốc của Tiểu Long và trước những cặp mắt sững sốt của các thành viên nhóm Hải Âu, Quý ròm chậm rãi giải thích:

- Trong bức mật thư này, chữ K được dùng thay cho chữ C, EE thay cho Ê, UU thay cho U, OO thay cho Ơ, OOO thay cho Ô, AA thay cho Ă, DD thay cho Đ, DI thay cho B, NI thay cho H, VI thay cho Y, W thay cho V, OI thay cho G, II thay cho T, NN thay cho M! Còn về các loại dấu thì F là dấu sắc, Q là dấu nặng, Z là dấu ngã, J là dấu huyền, và thay vì để ở đằng sau mỗi chữ theo cách viết điện tín, những dấu này được đưa lên đầu cho thêm phần rắc rối, chỉ vậy thôi!

Quý ròm vừa diễn giải xong, nhiều cái miệng đồng loạt “ồ” lên. Anh Thức không nén được tiếng xuýt xoa:

- Tuyệt! Thật không ngờ!

Rồi anh chép miệng nói thêm:

- Nếu biết các em giải mã nhanh như máy thế này, tụi anh chả phí công bày trò đánh cặp ba lô làm gì cho rắc rối!

Câu nói của anh thủ lĩnh nhóm Hải Âu kéo mọi người về với thực tại. Mặt mày ai nấy thoáng lộ vẻ trầm tư. Tiểu Long đưa tay quệt mũi:

- Thế bây giờ chúng ta phải làm gì?

Anh chàng tóc rẽ giữa “e hèm” một tiếng rồi hươ tay, hùng hổ:

- Chả việc gì phải lo! Cứ điều tra xem nhóm Mèo Rừng hiện đang cư ngụ ở đâu sẽ tìm ra chiếc ba lô ngay thôi!

Anh Việt và cô gái áo pull vàng lúc này cực lực phản bác giả thuyết về sự nhúng tay của nhóm Mèo Rừng, nay thấy tình hình diễn biến như thế, cũng đành nói xuôi theo:

- Ủ, chỉ có cách như thế thôi!

Anh Thức không nói gì, chỉ khoát tay ra hiệu cho anh chàng tóc rẽ giữa cho xe chạy.

- Bây giờ chúng ta đi về hướng Bắc chứ?

Câu hỏi đột ngột của Tiểu Long khiến anh Việt ngồi cạnh ngỡ ngàng:

- Đi về hướng Bắc làm gì?

Tiểu Long gãi cằm:

- Chả phải bức mật thư vừa rồi bảo chúng ta đi về hướng Bắc đó sao?

Anh Việt “à” một tiếng, lắc đầu:

- Khỏi! Còn ba bức mật thư nữa, nhưng chúng ta chả cần kiểm tra chúng làm gì! Chúng ta cần đi tìm chiếc ba lô trước!

Mọi người nói chuyện một lát, xe đã tới chân dốc Hạ Long, chuẩn bị chạy về phía Bãi Dứa. Quý ròm phát hiện ra điều đó trước tiên.

- Ủa! - Nó vùng kêu lên - Các anh chở tụi em đi đâu đây?

- Đi về nhà chứ đi đâu! - Anh Thức quay sang, cười đáp.

- Sao lại đưa tụi em về nhà? Tụi em phải cùng với các anh chị đi tìm chỗ ở của nhóm Mèo Rừng đã chứ!

- Không cần đâu! - Anh Thức đặt tay lên vai Quý ròm, giọng dịu dàng - Các em đi tới đi lui từ trưa đến giờ đã mệt mỏi cả rồi, cần phải về nhà nghỉ ngơi! Chuyện tìm kiếm chiếc ba lô để tụi anh lo!

Tiểu Long ngồi băng sau chồm lên, nơm nớp hỏi:

- Thế các anh có chắc sẽ tìm được chiếc ba lô trước khi trời tối không đây?

Kiểu ăn nói thật thà của Tiểu Long làm nhỏ Hạng giật thót. Nó thúc vào hông bạn một cái:

- Sao Long lại hỏi vậy! Đương nhiên các anh chị sẽ tìm được cho tụi mình rồi!

Anh Thức quay đầu nhìn nhỏ Hạng bằng ánh mắt đầy ý nghĩa. Và anh nói, chẳng rõ vì tự tin hay vì tự ái:

- Chắc chắn tối nay các em sẽ nhận được chiếc ba lô!

Đúng lúc đó, như sự ngẫu nhiên ra chuyện gì khủng khiếp, Quý ròm thỉnh thoảng buột miệng:

- Bỏ xù rồi! Thế nhỡ...

Thấy Quý ròm vừa kêu lên đã ngưng bật, anh Thức nheo mắt hỏi:

- Nhỡ sao?

Quý ròm nói mà mặt xám ngoét:

- Nhỡ bọn đánh cắp chiếc ba lô và nhóm Mèo Rừng không liên quan gì với nhau thì sao?

Câu nói của Quý ròm gây chấn động không thua gì bom nổ. Lo lắng chính đáng của nó nhanh chóng lây sang các thành viên của nhóm Hải Âu. Ừ nhỉ, ai biết được nhóm Mèo Rừng có dính dáng gì đến chiếc ba lô bị mất cắp hay không! Nhỡ hành động của bọn họ chỉ gói gọn trong việc nghịch phá các bức mật thư thì dù có tìm ra chỗ cư ngụ của bọn họ cũng bằng không!

Lúc này ngoại trừ anh Thức và nhỏ Hạnh, mặt mày những người còn lại nhăn nhó trông đến tội. Nhỏ Hạnh điềm nhiên nói:

- Theo Hạnh hai chuyện này chắc chắn có liên quan với nhau!

Anh Thức cũng gật gù lặp lại:

- Đúng rồi! Hai chuyện này chắc chắn có liên quan với nhau!

Không ai biết nhỏ Hạnh và anh Thức căn cứ vào đâu để khẳng định như thế nhưng nghe vậy mọi người cũng cảm thấy với một phần nào lo âu.

Chương 10

Chiếc jeep lùn đồ xịch ngay trước cổng nhà cô Tư. Bọn Quý ròm vừa leo xuống khỏi xe, anh Thức vẩy tay nói “Hẹn gặp lại” và ba đứa trẻ cũng chỉ kịp lập lại như vậy, chiếc xe đã lật đật quay đầu phóng về phía trung tâm thành phố.

Chắc bây giờ bọn họ đến các khu nhà nghỉ để lùng sục nhóm Mèo Rừng quỉ quái kia! Quý ròm thâm nhủ và bước sát tới cánh cổng sắt đang khép chặt, nó nhanh nhẹn thò tay bấm chuông.

- A, anh Quý, anh Tiểu Long và chị Hạnh! Sao bây giờ các anh chị mới tới?

Thằng Mạnh nhảy chân sáo từ trên bậc cấp xuống, miệng hí hửng reo. Quý ròm sầm mặt:

- Tại mày đó!

Thái độ của ông anh khiến Mạnh khựng lại:

- Sao lại tại em?

- Còn không phải sao! - Quý ròm nghiêng răng trèo trẹo - Mày bảo mày ra bên xe đón tụi tao sao mày trốn biệt thế?

Mạnh cười hi hi. Nó vừa lúi húi mở khóa cổng vừa thanh minh:

- Hồi sáng em phải lên trường! Hôm nay lớp em tập văn nghệ mà em quên khuấy đi mất!

- Hừ! - Quý ròm vẫn chưa nguôi giận - Nếu vậy thì hôm kia lúc tao gọi điện thoại cho mày, mày đừng có hứa hăng hứa cuội!

Mạnh rụt cổ:

- Thì em đã bảo là em quên mà! Sáng nay tụi bạn tới rủ em mới giật mình biết là không báo kịp cho anh được nữa!

- Thôi, bỏ qua đi! - Tiểu Long lên tiếng giảng hòa, vừa nói nó vừa kéo tay Quý ròm - Vào nhà rồi hẵng hay!

Ngạc nhiên về sự chậm trễ của bọn Quý ròm không chỉ có Mạnh. Bọn trẻ vừa lên khỏi những bậc cấp bằng đá xuyên qua dây hoa giấy đã đứng ngay cô Tư. Vừa nhìn thấy bọn trẻ, cô hỏi ngay:

- Các cháu đi chuyển mấy giờ mà bây giờ mới tới?

Tiểu Long lí nhí:

- Dạ, tụi cháu đi lúc tám giờ sáng!

Mắt cô Tư tròn tròn:

- Tám giờ sáng sao bây giờ mới tới?

Bọn Quý ròm đang đắn đo không biết có nên nói thật mọi chuyện hay không thì cô đã hỏi tiếp:

- Hay là xe các cháu bị hỏng dọc đường?

Mừng còn hơn bắt được vàng, Quý ròm gật đầu ngay:

- Dạ, đúng thế ạ! Dọc đường chiếc xe hỏng có đến chục lần là ít cô ơi!

Nhỏ Hạnh phải quay đầu đi chỗ khác để khỏi phì cười. Nói hỏng hai, ba lần người ta còn tin, Quý ròm phóng lên cả chục lần không khéo cô Tư lại nghi cháu mình dốt tổ. Nhưng rất may cô chẳng vặn hỏi. Cô chỉ nói:

- Thôi, các cháu đi tắm rửa thay đồ rồi nghỉ ngơi cho khỏe!

Nghe đến bốn chữ “tắm rửa thay đồ”, miệng mồm Quý ròm đột nhiên méo xệch. Nó “dạ” khẽ một tiếng rồi ngoắt Tiểu Long và nhỏ Hạnh, cả bọn lẻo đẹo đi theo Mạnh vào phòng.

- Hôm nay có khách thuê phòng không hở Mạnh? - Vừa ngồi xuống giường Quý ròm vừa hỏi.

Mạnh đáp, nó cũng ngồi xuống cạnh bàn nước:

- Không! Chỉ những ngày cuối tuần khách đi tắm biển nườm nượp mới có người hỏi thuê thôi!

Rồi có vẻ chẳng hào hứng gì với đề tài này, Mạnh bẻ lái câu chuyện:

- Chiếc xe hôm nay anh đi bị hỏng cả chục lần thật hả?

Câu hỏi bất thần của thằng oắt khiến Quý ròm giật thót.

- Sao mà lại hỏi vậy? - Quý ròm hỏi lại, giọng cảnh giác.

Mạnh vẫn thản nhiên:

- Tại vì em thấy chuyện đó khó tin quá xá!

- Chẳng có gì là khó tin! - Quý ròm nhún vai - Xưa nay xe đồ bị hỏng hóc là thường!

Mạnh nheo mắt:

- Chỉ những loại xe cũ kỹ mới hay hỏng hóc thôi! Nhưng những loại xe đó người ta đã tống ra bãi lâu rồi!

Thấy Mạnh lảng tránh, Quý ròm định gân cổ nạt cho ông em ương bướng này một trận nhưng đúng lúc đó, nhỏ Hạnh bỗng lên tiếng:

- Bộ em muốn biết lý do chậm trễ của các anh chị thật hả?

Câu hỏi của nhỏ Hạnh khiến Quý ròm và Tiểu Long sững sốt. Còn Mạnh thì toét miệng cười:

- Dĩ nhiên rồi! Chị thừa biết tính em rất thích những chuyện giật gân kia mà!

- Chuyện này chả có gì giật gân cả! - Quý ròm lạnh lùng - Chỉ có giật đồ thôi!

- Giật đồ? - Mạnh trố mắt.

- Ủ! - Nhỏ Hạnh thở dài - Tụi chị vừa xuống xe đã bị kẻ trộm đánh cắp ngay chiếc ba lô đựng quần áo!

- Chết thật! - Mạnh kêu lên - Thế rồi sao?

Nhỏ Hạnh đưa tay đẩy gọng kính trên sống mũi, chậm rãi kể:

- Thế rồi tụi chị đuổi theo! Nhưng ngay kẻ cắp kia cũng không giữ được chiếc ba lô mà lại để cho kẻ khác cướp mất!

Mạnh xuyết xoa:

- Kỳ lạ thật! Thế rồi sao nữa?

- Thế rồi tụi chị phát hiện ra một bức mật thư của nhóm Hải Âu...

Trong khi nhỏ Hạnh thuật lại tỉ mỉ câu chuyện truy tìm chiếc ba lô lẫn việc phát giác những bức mật thư của nhóm Hải Âu bị quấy phá, thằng Mạnh cứ nhấp nha nhấp nhồm trên ghế và không ngớt vò đầu bứt tai:

- Tiếc thật! Tiếc Thật! Những chuyện ly kỳ như vậy mà em lại vắng mặt!

Quý ròm hừ mũi:

- Chả có gì đáng tiếc! Nếu mày có mặt thì câu chuyện lại không ly kỳ đến thế!

Mạnh tái mặt:

- Anh nói vậy là sao?

- Còn sao nữa! - Quý ròm hậm hực - Nếu mày ra đón tụi tao như đã hứa thì làm gì có chuyện chiếc ba lô bị người ta trộm mất! Và như vậy sẽ chẳng có chuyện ly kỳ nào xảy ra cả!

- Chưa chắc! - Mạnh liếm môi - Nếu các anh chị ở nhóm Hải Âu đã quyết tâm bày trò thì dù có em hay không có em, họ cũng sẽ tìm cách đoạt bằng được một món gì đó!

- Em nói đúng đấy! - Nhỏ Hạnh đồng tình với Mạnh - Nhưng em bảo sáng nay em lên trường tập văn nghệ phải không?

Câu hỏi lạc đề của nhỏ Hạnh làm Mạnh thoát bối rối:

- Thì em đã nói rồi! Chính vì lên trường tập văn nghệ nên em không đi đón các anh chị được! Chẳng lẽ chị không tin?

- Tất nhiên là chị tin! - Nhỏ Hạnh gật gù - Nhưng theo chị đoán, em chỉ tập văn nghệ trong hai tiết đầu thôi! Sau đó thì ra về!

Rồi trước vẻ mặt dờ ra vì kinh ngạc của Mạnh, nhỏ Hạnh thân nhiên hỏi tiếp:

- Thế trường em tên gì?

Không hiểu tại sao tự dưng bà chị lại quan tâm đến chuyện trường lớp của mình kỹ lưỡng thế, Mạnh hơi chột dạ nhưng vẫn gắng gượng trả lời:

- Trường em học là trường Trần Nguyên Hãn.

Nhỏ Hạnh chớp mắt:

- Em học lớp 7/4 phải không?

Mạnh ngạc nhiên:

- Phải! Sao chị biết?

- Tình cờ thôi!

Nhỏ Hạnh mỉm cười, rồi nó nói giọng tỉnh khô:

- Thôi, bây giờ em vào đem chiếc ba lô ra đây cho các anh chị lấy quần áo đi tắm!

Lúc này nếu cô bé Mai-ka từ trên trời rơi ngay chóc xuống trước mặt chắc chắn cũng không khiến Tiểu Long, Quý ròm và thằng Mạnh sững sờ bằng câu nói bất ngờ của nhỏ Hạnh.

- Hạnh nói gì thế?

Tiểu Long và Quý ròm đồng thanh kêu lên, thậm chí Tiểu Long phải áp hai bàn tay lên ngực để ngăn không cho trái tim nhảy tót ra ngoài.

Còn Mạnh thì chết sững như bị đóng đinh lên ghế, mặt ngay như thằng bù nhìn ruộng dưa, mồm miệng cứng đờ không thốt được tiếng nào.

- Thôi đừng có giả chết nữa! - Nhỏ Hạnh hấp háy mắt - Đi lấy chiếc ba lô ra đây!

Như choàng tỉnh, Mạnh hít vào một hơi và nhả nhỏ nói:

-Em chả hiểu chị nói gì cả! Em có phải là thành viên của nhóm Mèo Rừng đâu!

Nhỏ Hạnh trừng mắt:

- Chả có nhóm Mèo Rừng nào ở đây cả! Chuyện này chỉ có một mình em tác oai tác quái thôi!

- Chị đừng có nói oan cho em! - Mạnh khỗ sở - Em chả biết gì sất!

- Mà biết! - Quý ròm thỉnh linh hừ giọng - Bây giờ tao mới nhớ ra mà là người duy nhất biết được chuyện đi của tụi tao. Chính mà đã thông báo cho các anh chị ở nhóm Hải Âu về ngày giờ tụi tao đến Vũng Tàu và cũng chính mà đã bí mật theo dõi sự bày bố của họ!

- Trời ơi! - Mạnh kêu lên, rồi sợ trời không nghe nó giơ thẳng tay lên trời - Đầu óc em đàn độn chứ có thông minh như anh với chị Hạnh đâu mà dám táy máy sửa mặt mã của nhóm Hải Âu! Có tài thánh em mới biết được chữ “news” là viết tắt của bốn từ “Đông Tây Nam Bắc”!

- Có thể là lúc đầu em không biết! - Nhỏ Hạnh cười cười - Nhưng khi phát hiện được bức mật thư trên bùng binh ở phía tây, em liền đoán ra chữ W là viết tắt của West. Điều đó chẳng khó khăn gì với trình độ tiếng Anh lớp 7. Và thế là em sửa West thành East!

- Chị Hạnh ơi là chị Hạnh! - Mạnh vẫn một mực kêu oan - Nếu chị căn cứ vào những phỏng đoán mơ hồ đó rồi kết luận em đánh cắp chiếc ba lô thì quả là oan cho em quá!

Giọng điệu thống thiết của Mạnh làm Tiểu Long động lòng. Nó nhìn nhỏ Hạnh và đưa tay quệt mũi:

- Hay là...

Tiểu Long mới hó hé được hai chữ, nhỏ Hạnh hiểu bạn mình định nói gì. Nó lắc đầu chặn ngang:

- Hạnh không nói sai đâu! Còn một chứng cứ khác nữa. Chứng cứ này mới thật là quan trọng...

Rồi trước vẻ hồi hộp của mọi người, nhỏ Hạnh nói rõ ràng từng tiếng:

- Thằng oắt ở ngôi nhà mà Hạnh, Long và anh Thức vào dò xét là học sinh lớp 7/4 trường Trần Nguyên Hãn. Chính tấm bảng tên đeo trước ngực áo cho biết nó học cùng lớp cùng trường với thằng Mạnh nhà mình và hai đứa đã đồng lõa với nhau trong “vụ án” này!

Tiểu Long há hốc miệng:

- Nhưng còn ông cụ...

Nhỏ Hạnh nhoen miệng cười:

- Ngay cả ông tiên tinh nghịch đó cũng tham gia vào trò chơi của cháu mình. Tóm lại, nhóm Hải Âu kỳ này đã sập bẫy thằng oắt Mạnh một cú nhó đời. Sau khi tập văn nghệ ở trường về, hai thằng oắt đã chăng dây dọi sẵn vì biết chắc “kẻ trộm” thế nào cũng chạy vào hẻm để dẫn dụ tụi mình đến trước bức tường...

Nhỏ Hạnh kẻ vanh vách như thể chính nó tận mắt chứng kiến.

- Em đã bảo không phải em mà! - Mạnh chống chế một cách yếu ớt.

- Có phải mày hay không tụi tao chả cần cãi nhau làm gì cho mệt! Bây giờ tụi tao đi tắm đây!

Tiếng Quý ròm thình lình vang lên ngoài cửa phòng khiến Tiểu Long, nhỏ Hạnh và Mạnh quay phắt người nhìn ra.

Đã không nhìn thì thôi, vừa quay lại mặt mày thằng Mạnh lập tức đỏ ra. Chả biết Quý ròm lên ra khỏi phòng từ bao giờ, bây giờ nó quay lại thì chiếc ba lô màu xanh quen thuộc đã nằm gọn trong tay nó.

- Thế là hết chối rồi nhé! - Tiểu Long cười hì hì và chồm người nhéo tai Mạnh.

Mạnh rụt cổ:

- Ấy, ấy, đừng! Oan em!

Tiểu Long trợn mắt:

- Giờ này mà mày còn kêu oan nữa hả?

Mạnh láu lỉnh:

- Chứ gì nữa! Nhóm Hải Âu đánh cắp chiếc ba lô này của các anh chị, em đã ra tay đánh cắp lại của họ để đem về, bây giờ anh trả ơn em bằng cách nhéo tai, vậy mà bảo là không oan?

Mồm mép của thằng Mạnh không kém gì ông anh ròm của nó khiến Tiểu Long chẳng biết đối đáp làm sao, đành rụt tay lại đưa lên... quẹt mũi.

Quý ròm nhún vai:

- Thôi, đừng đôi co với thằng giặc con đó nữa! Bây giờ chúng ta đi tắm, xong còn phải đi tìm các anh chị nhóm Hải Âu!

Tiểu Long chưng hửng:

- Đi tìm nhóm Hải Âu làm gì nữa?

Không để Quý ròm kịp mắng Tiểu Long “Đồ ngốc tử!”, nhỏ Hạnh vội lên tiếng:

- Đi tìm để báo cho họ biết mình đã tìm ra chiếc ba lô rồi chứ chi! Nếu không, họ sẽ bới tung cả thành phố này lên mất!

Phải mất gần cả tiếng đồng hồ, bọn Quý ròm mới tắm táp đâu đó xong xuôi. Khi thấy cả bọn kéo nhau ra cửa, cô Tư không khỏi ngạc nhiên:

- Sao không nghỉ ngơi mà rủ nhau đi đâu vậy các cháu?

- Dạ, tụi cháu đi dạo loanh quanh một lát rồi về ngay đây ạ!

Sợ bà cô gắng hỏi lời thôi, Quý ròm đáp phứa một câu rồi hối hả lao xuống bậc cấp. Tiểu Long đuổi theo bạn, gạ:

- Hay là mình đem đồ tắm theo, lát nữa đi bơi luôn!

- Không được! Tụi mình tìm đến tối chưa chắc đã gặp nhóm Hải Âu, lấy đâu ra giờ mà đi bơi!

- Mà nói sao ấy chứ! Tụi mình cứ tới trụ sở của họ ở Bãi Sau là gặp ngay thôi chứ khó gì!

Quý ròm lắc đầu:

- Không chắc đâu! Giờ này có lẽ bọn họ đang chia nhau đi lùng sục khắp nơi rồi! Họ đã lỡ hứa tối nay sẽ thu hồi lại chiếc ba lô cho tụi mình, lúc này chắc họ đang quýnh!

Nghe Quý ròm nói vậy, Tiểu Long không đòi đi bơi nữa. Mà chép chép miệng:

- Tội nghiệp bọn họ ghê! Có nằm mơ họ cũng không thể nghĩ ra thủ phạm trong vụ này lại là thằng oắt Mạnh tinh quái nhà mình!

Thằng Mạnh đi bên cạnh, nghe nhắc tới mình, không nói gì, chỉ cười chum chim. Nhưng Mạnh không cười được lâu. Đúng vào lúc nó đang loay hoay khóa cổng, Tiểu Long đứng ngoài đường đợi lâu sốt ruột quay lại định giục, bỗng trở mặt kêu lên:

- Trời đất, mày mắc chứng gì mà viết mật mã khắp nơi thế hử Mạnh?

Mạnh chưa kịp hiểu ra chuyện gì, Quý ròm đã chỉ tay lên trụ cổng, hỏi đùa:

- Ở hướng Nam có quán kem nào không mà mày dụ tui tao dẫn mày đi hướng đó?

Bấy giờ Mạnh mới phát hiện ra chữ “NEWS” nằm ngay trên trụ cổng bên trái. Mặt nó bất giác ngẩn tò te:

- Chữ này đâu phải do em viết!

- Xạo đi mày! - Tiểu Long cười - Không phải mày thì ai vô đây?

- Không phải em thật mà! - Mạnh lại kêu lên, mắt nó vẫn dán chặt vào chữ “NEWS”, vẻ kinh ngạc.

- Chữ này không phải do Mạnh viết đâu! - Nhỏ Hạnh bất thần vọt miệng - Lúc tụi mình xuống xe, trên trụ

cổng chưa có chữ này! Rõ ràng có kẻ nào đó mới viết lên!

Mạnh bản thân:

- Kẻ đó là ai?

Nhỏ Hạnh rùn vai, ồm ồm:

- Muốn biết kẻ đó là ai cứ đi theo hướng họ chỉ!

Trong chữ “NEWS”, chữ S được khoanh tròn. Điều đó có nghĩa cả bọn phải đi về hướng Nam, đi về phía mũi Nghinh Phong.

Dĩ nhiên ngoại trừ nhỏ Hạnh, Tiểu Long và Quý ròm cũng đã lờ mờ đoán ra mọi chuyện. Thằng Mạnh chả rõ đã đánh hơi được gì chưa nhưng trông bộ tịch thất thủ của nó, e rằng nó cũng đoán biết những gì đang chờ đợi nó chẳng phải là điều tốt lành.

Điều không tốt lành đó nằm cách cổng nhà Mạnh chừng năm mươi thước. Đi chưa tới Bãi Dứa, Quý ròm đã phát hiện hai dòng chữ viết bằng phấn trắng trên tảng đá lớn ven đường. Vẫn bằng “thủ pháp thay thế” quen thuộc. “FKAK QDIAN LIIRE IINIAAAN FNNEEN FCNIUK JNNUUNOI FKAK QDIAN ZĐA FLAAAVI QLAI FKNIIEEK BA LOOO FIIRUUOOK FLUK JIROOI FIIOOOI”. Đó là dòng trên. Dòng dưới viết: “FOAAII QNNANNI, JNNIA NOIUUOOI FNNUOOON QDION IIA FIIROI OIOOO NOIUUOOI QLAI JWA FNENN FVVUOOONOI LDIIEN HAVI SAO?”

Mặc dù đã nghe Quý ròm giảng qua về cách đọc loại mật thư này nhưng bây giờ nhìn vào, Tiểu Long và nhỏ Hạnh vẫn thấy hoa cả mắt. Nhỏ Hạnh lẩm bẩm “dịch” được hai chữ “Các bạn” đã muốn tháo mồ hôi hột, bèn day sang Quý ròm, khẩn khoản:

- Quý dịch cho mọi người nghe đi!

Không đợi năn nỉ đến lần thứ hai, Quý ròm mở miệng tuôn một tràng, nghe thao thao cứ như thể nó đang đọc thơ của... thi sĩ Bình Minh chứ không phải đọc mật thư vậy:

- “Các bạn trẻ thân mến, chúc mừng các bạn đã lấy lại chiếc ba lô trước lúc trời tối”!

- Chỉ có vậy thôi hả? - Mạnh nín thở hỏi dò.

- Không! Đó là câu trên. Còn câu dưới nữa!

- Câu dưới nói gì thế? Sao anh không dịch?

Quý ròm nghiêm nghị:

- Tao không dịch được!

Mạnh khịt mũi:

- Bộ câu dưới khó hơn câu trên hả?

- Không phải khó hơn!

Mạnh càng nóng ruột:

- Thế sao anh lại không dịch được?

Quý ròm cười khi:

- Tại tao sợ dịch ra sẽ có đũa xiu!

Mạnh nắm chặt hai tay:

- Anh cứ dịch đi, em không xiu đâu!

- Nếu vậy thì để tao dịch cho mày nghe! - Quý ròm hấp háy mắt, lần này nó kéo dài giọng nghe ê a như đọc thần chú - “Oắt Mạnh, nhà ngươi muốn bọn ta trói gô ngươi lại và ném xuống biển hay sao?”.

Miệng nói không sợ nhưng Quý ròm vừa đọc xong, mặt Mạnh bỗng xanh lè xanh lét:

- Chết em rồi! Kiểu này các anh chị nhóm Hải Âu sẽ không tha em đâu!

- Tha sao được mà tha! - Thấy ông em sợ vãi mặt, Quý ròm càng hù thêm - Gặp tao, tao còn tấn cho mày một trận trước khi ném xuống biển nữa ấy chứ!

Mạnh méu máo:

- Em không sợ bị ném xuống biển. Em biết mấy ảnh chỉ dọa. Nhưng kiểu này chắc em hết xin gia nhập nhóm Hải Âu được rồi!

- Em đừng lo! - Nhỏ Hạnh đặt tay lên vai Mạnh, dịu dàng - Anh thủ lĩnh nhóm Hải Âu không trách em đâu! Nếu muốn rầy em, khi đưa các anh chị tới đây, anh đã vào nhà tìm em rồi. Lúc đó, ảnh đã biết em là thủ phạm rồi chứ bộ!

Mặt Mạnh vừa sa sầm, nghe nhỏ Hạnh “động viên” mấy câu, đã thoát tươi lên hơn hớn. Nó vung tay:

- A, phải rồi! Khi đưa các anh chị đến nhà em, anh Thức giả vờ cho quay đầu xe nhưng khi chúng ta vào nhà, ảnh đã quanh xe lại viết lên cổng và lên tầng đá những bức mật thư kia, đúng không?

Nhỏ Hạnh cười hì hì:

- Đúng thế!

Trong khi nhỏ Hạnh và thằng Mạnh kẻ tung người hứng cười đùa tí toét thì Tiểu Long và Quý ròm không hện mà cùng đưa mắt nhìn nhau. Căn cứ vào “mật mã” chứa trong những tia nhìn hậm hực kia, tác giả truyện này quả quyết rằng bốn con mắt đó đang nói: “Hóa ra khi ngồi trên xe trở về đây, anh Thức và nhỏ Hạnh đã đoán ra thủ phạm là ai rồi, vậy mà không chịu nói cho hai đứa mình biết, tức ời là tức!”